

A REFORMÁCIÓ

51. évfolyam 6. szám

Hírnöke

Térj vissza

Az Első Szeretetedhez

Imanapi felolvasás, 2010 december 3-12.

A REFORMÁCIÓ

51. évfolyam 6. szám

Hírnöke

Tartalomjegyzék

- 1. Az elvesztett szeretet tünetei**
A Nagy Orvos által kiadott lelki diagnózis! 4
 - 2. Térj vissza az első szeretetedhez**
Isten iránti szeretetünk meglátható embertársaink iránti szeretetünkéből. 8
 - 3. Laodicea és a szeretet**
A mostani időre szóló üzenet szorosan kapcsolódik az efézusi gyülekezetnek szóló üzenethez. 12
 - 4. Melegítsd fel hitéleted!**
Keresztényi buzgalmunk újrahevítésének számos módja. 16
 - 5. Krisztusért lángolni**
Krisztus szeretné, ha szívünket lángra lobbantaná a keresztényi szeretet. 20
 - 6. Friss hírek: Naponta 1000 ember**
Krisztusi szeretettel a gyülekezet megmozgatja a világot! 24
 - 7. Visszatérés az első szeretethez**
Összefoglalás: Hogyan tudjuk megtalálni elvesztett első szeretetünket? 28
- Vers – Vidd a kersztet, mint a Mester**
Célunk versbe öntve. 32

Krisztus szeretete olyan mint egy mágnes. Jézus kijelentette: „És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok.” János 12:32. Golgotai áldozata egy vonzóerő. Mágnesként hat ránk, mert itt mutatkozik meg az Ő teljesen önzetlen, menyeyei eredetű szeretetének óriási dicsősége.

A gyülekezetnek, mint Krisztus testének, ugyanilyen vonzerővel kell szintén feltöltődnie. Sajnálatos módon ezen utolsó időkben a szeretet sokakban meghidegült. Így aztán, gyakorta taszít a gyülekezet, nem pedig vonz. Most pedig, semmi esetre sem azt az időt éljük, amikor ennek így kellene lennie!

Ebben az évben Imanapi felolvasásunk kiindulópontja az első szereteted újjáélesztése lesz. Krisztusnak az első gyülekezet számára szóló üzenetéről fogunk tanulni, mivel sok hasonlóság van az akkori időszak és a mai idők között. Az első hívők megkapták a Szentlélek kitöltését a korai esőben, és Krisztus alig várja, hogy a késői esőben sokkal nagyobb mértékű kiárasztását adhassa számunkra. S mindez azért, hogy szeretet által lelkeket nyerjünk meg. Viszont olyan állapotra kell eljussunk, hogy megkaphassuk ezt a csodálatos kiváltságot és áldást. Ez az amit Imanapi felolvasásunk összefüggései alkalmával előre kell mozdítanunk. Ne feledjétek továbbadni ezen anyagot a magányosan élő hívőknek, bátorítva őket imákkal és látogatásokkal. Ne feledjétek azt sem, hogy:

December 11. Szombat: Az ima és böjt napja.

December 12. Vasárnap: Új misszióterületekre szóló adománygyűjtés lesz.

Bízunk benne, hogy ezen imahét áldásos alkalom lesz arra, hogy újjáélesszük Krisztus és egymás iránti első szeretetünket, boldog összhangban Annak buzgó kérésével, aki előbb szeretett minket.

A Hetednap Adventista Reformmozgalom
Hivatalos Gyülekezeti Kiadványa

„A kor amelyben élünk megújító tevékenységre szólít.”
— Bizonyágtételek, 4. kötet, 488.

Szerkesztő: D. Sureshkumar
Szerkesztői munkatárs: B. Monteiro
Tervező: D. Lee

A kiadvány eredeti címe:
THE REFORMATION HERALD®
(ISSN 0482-0843)

A kiadvány írásai a Biblia tanításain keresztül gyarapítja azok lelki életét, akik szeretnék jobban megismerni Istent.

Angol nyelven kiadja: Seventh Day Adventist Reform Movement General

Conference, P. O. Box 7240, Roanoke, VA 24019-0240, U.S.A. Web: <http://www.sdarm.org> e-mail: info@sdarm.org

Nyomtatva és terjeszti:
Hetednap Adventista Reformmozgalom Magyarországi Területe. 2146 Mogyoród, Gödöllői út 201.
www.hnarm.hu
Tel: 30/697-2610

Nyomtatás készült: Editura Păzitorul Adevărului Str. Morii, Nr. 27. 505200, Făgăras - Jud. Brasov Tel. 0268 213714, Fax 0268 214111, e-mail: info@azsmr.ro, www.azsmr.ro, ISSN 1222-8532
51. évfolyam 6. szám; Copyright ©2010. november–december

Illusztrációk: www.dreamstime.com, www.istockphoto.com, www.sermonview.com

A Tökéletes Egyensúly

Krisztusnak az efézusi gyülekezet angyala számára szóló üzenetében, egy dolog nagyon szembeötlő, mégpedig az egyensúlyra való éles felhívás.

Isten nagyon vágyik arra, hogy népe az Ő tökéletes jellemét tükrözzé vissza. Számon kéri rajtunk – az Ő követőin – hogy helyesen képviseljük-e Őt a bukott, zavaros világban. A szeretet ezen csodálatos jellemét, találóan foglalja össze az igazság és kegyelem tökéletes egyensúlya. Isten igazságossága megnyilvánult abban a képességében, „hogy igaz... Ő és megigazítsa azt, aki a Jézus hitéből való.” (Róma 3:26) Változhatatlan törvénye által megmutatkozott az igazságossága. És az Ő kegyelme által megmutatkozik, hogy mennyire gyöngéden oldozza fel a bűnbánó bűnöst.

Mi történt az efézusi gyülekezettel?

Erre a témára fog vonatkozni ezen Imanapi felolvasás. Megfigyelve, hogy mi tartozik bele az „első szeretet” elvesztésébe és visszaszerzésébe, egy állandóan visszatérő probléma tárul elénk: Isten népének gyakori jellemzője volt az idők folyamán mindvégig, hogy hibázzon a jellem mérlege nyelvének mindkét oldalra való kimozdítása által.

1. Túlságosan is súlyos volt az ítélet oldala, és a kegyelem nem

volt annyira kihasználva, mint ahogy kellett volna.

2. Túlságosan is súlyos volt a kegyelem oldala, és Isten erkölcsi törvénye kisebb mértékben volt figyelembe véve.

Krisztus idejében a farizeusok az egyik irányba tértek el. A hitehagyó protestantizmus a másik irányba billen el manapság. Egyik sem az Isten valódi jellemének helyes egyensúlya.

Krisztusnak az első hívők számára adott felhívásában, ahogyan Efézus idejéről leírja azt, úgy tűnt, hogy a hívők nagyszerűen indultak, azonban kezdtek elhajolni az egyik irányba.

Mi mondható el rólunk?

Mint reformátorok, mi is törekszünk a tökéletességre. Minden okunk megvan erre, mert Krisztus valóban utasította a mostani nemzedéket, hogy tökéletes jellemet fejlesszen. Hiszen „Krisztus akkor jön el népéért, ha majd az Ő jellemét tökéletesen tükrözni fogja.” – *Krisztus példázatai*, 40. Tehát, elvárjuk egymástól a tökéletességet, és felelősnek tartjuk egymást ezen cél elérésében. Ez így is van jól. Azonban, nem lehetséges-e, hogy túl gyakran kihagyunk egy alapvető dolgot? Jézus kérdezi, hogy „miért nézed pedig a szálkát, amely a te atyádfia

szemében van, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem vesszed észre?” (Máté 7:3) Talán látásunk annyira meghomályosodott – kiegyensúlyozatlan – hogy nem vesszük észre saját gerendánkat, miközben hevesen rámutatunk mások szálkájára. Ezért van szükség ma is a Hű Tanúbizonyosság laodiceai gyülekezet angyalának szóló üzenetére. Az utolsó nemzedék számára szóló utolsó üzenet egy kiegyensúlyozott üzenet. Az egyik oldal sem lesz nehezebb, és nem fog elbillenni. „Az igazságos ítéletnek ikertestvére van, melynek mindenkor ott kell állania mellette, ez pedig az irgalmasság és a szeretet.” – *Manuscript Releases*, vol. 21, p. 430.

„Az irgalmat hordozó utolsó fénysugár, a világnak kegyelmet hirdető utolsó üzenet Isten jellemének - a szeretetnek - megláttatása. Isten gyermekei mutassák meg Uruk dicsőségét! A saját életükkel és jellemükkel tegyenek bizonyosságot arról, amit Isten hatalma tett értük!

Az Igazság Napjának fénye sugározzék igaz cselekedetekben: az igazságot hirdető szavakban és szentségről tanúskodó tettekben!” – *Krisztus példázatai*, 287. Ez az „első szeretet” tapasztalatának dicső gyümölcse. Félreérthetetlen és megindító. Buzgón törekedjünk erre!

Az Elvesztett Tünetei

*„De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. Emlékezzél meg azért honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.”
(Jelenések 2:4.5)*

Szeretet

E. G. White írásaiból összeállítva

Elveszett a buzgalom. A Krisztushoz megtért első szeretete mély, teljes és heves. Nem kellene, hogy csökkenjen az ismeret növekedésével, a világosság gyarapodásával. Sokkal hevesebbé kellene válnia, ahogyan jobban megismeri az Urat. Isten látja, **hogy nem szívből szolgálják, hogy nem szeretik Jézust, hogy nem végzik az Ő művét komoly buzgalommal...**

Mily nagyon szükség is van most arra, hogy Isten népe megfontolja a mennyei Fenség szavait, és alaposan megvizsgálja útját ahol elhaladt, és meglássa, megértse, hogy hol és melyik lépés volt az amikor tévútra lépett. Az Isten ügyéért való odaadás, buzgalom és szolgálatkésztség hiánya mutatja meg, hogy sokan, akik Krisztus követőinek vallják magukat mennyire hanyagok, mennyire szűkölködnek a lelkiismeretes, őszinte törekvésekben. Egyre erősebbeknek, egyre több világossággal rendelkezőknek kellene lenniük. **A megtett úton lépésről-lépésre meg kellett volna már erősödniük hitben, többet gondolva Krisztusra mint magukra.**

Krisztus többet vár mint amennyit adunk

Az Úr joggal vár el többet hívő gyermekeitől, mint amennyit nyújtanak Neki. Igazán a világ lámpása minden egyes keresztény. A valódi keresztények kapcsolatban vannak Krisztussal. Visszatükrözik az Ő jellemét. Rájuk bízott a világosság nagy kincse; Isten jövődölései adattak nekik, amik által minden munkára fel lettek készítve. Miért oly kimerültek hát a gyülekezet tagjai az Úr művében, ha minden előkészület el lett végezve?... Gyülekezete, ahol a tagok előrehaladnak, növekednek a kegyelemben és a Jézus Krisztus ismeretében, a megváltási folyamat választott eszközei a világ felvilágosítására és megmentésére. – *The Review and Herald, June 7, 1887.*

Keresztények vagyunk-e – mint akik Krisztushoz hasonlóak lélekben, beszédben és jellemben – vagy pedig folyton elesünk az ellenség kísértése alatt, mert nem tudunk szabadulni csapdájából? Mindenki élete egy prédikáció, amely vagy a jó vagy a gonosz mellett szól. Egy igaz és nemes élet többet mond el Krisztusról, mint a leg-

fennköltebb szónoklat.

Az Ő állítólagos követőinek szavaiba és cselekedeteibe nagyon sok én keveredik, ezért ez az egyik legfőbb oka annak, hogy csak kevés bűnöst nyernek meg Krisztus számára. Mindennapi életük Krisztus ellen tesz tanúvallomást, s így a bűnösök nem térnek meg. A cselekedetek hangosabban szólnak, mint a szavak, és Krisztus sok követőjének cselekedete az énről, az énről és az énről beszél. Naponta megszeméltetik a Megváltót avval, hogy hamisan mutatják be Őt. Lélekben, beszédben és viselkedésben, így szólnak: „Nem ismerem ezt az Embert.” Krisztus ellen szól életük prédikációja. A szószékről elhangzó igehirdetés befolyásának ellenállnak.

Fájdalmat okoznak a Megváltónak avval, hogy népe között a viszálykodás és a szeretet hiánya látható. Ő szól így hozzájuk: Az első szeretetedet elhagytad, és ha meg nem térsz, és meg nem alázod magad, mint egy kicsiny gyermek, és ha nem keresed az én vezetésem, akkor hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből.

„Az első szeretetedet elhagytad.” Ez a titka az erő hiányának gyülekezésünkben. Ha kiélnék a számukra adott nagyszerű igazságot, akkor nem lenne idejük arra, hogy civakodjanak, hogy ily módon tegyenek tanúbizonyságot: „Nem ismerem ezt az Embert.” – *The Review and Herald, February 24, 1903.*

Melyik úton haladunk ma?

Akik szokásokban, gyakorlati életben és gondolkodásmódban a világgal összhangban gyarapodnak, azok nem növekednek a kegyelemben. Imáik egyre kevésbé buzgó és tartalmas. Úgy néznek ki, mint akik öntudatlanok, ridegek és halottak. Meg kell, hogy térjenek. Arra vannak felszólítva, hogy a szeretet hiánya miatt az Úr előtt belsőjünkben megszeméltődjanak, bánkodjanak és szánakozzanak. Önmagukat hibáztathatják csak, így Isten előtt alázatosan be kell ismerjék bűneiket és saját magukat bűnösnek kijelenteni. Vissza kell térjenek – kikutatva rossz lépéseiket – és az első cselekedeteik szerint munkálkodni; ismét ott megragadni a munkát hitben megerősödve, ahol elhagyták azt, visszanyerve első buzgóságukat, lelkiismeretüket, vala-

Isten elénk tárta, hogy az a mi kötelességünk, hogy ne magunknak éljünk. Krisztus sem kedvezett önmagának.

mint Isten és az Ő drága igazsága iránti gyöngéd szeretetüket. Imádkozzanak oly mélyen, örködjének oly törekvően, mint amikor Krisztus megbocsájtó, elnéző szeretete először érintette lelküket. Ha nem így cselekszenek, akkor nekik szól Isten kemény szava: „hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből...”

Ideje megfordulni!

A kegyelemben való növekedés egyedüli útja az, hogy érdeklődéssel végezzük azt a munkát, melyet Krisztus reánk bízott, hogy minden képességünkkel áldására és segítségére legyünk azoknak, akiknek szükségük van segítségünkre. Ez az egyetlen módja annak, hogy növekedjünk a kegyelemben és Jézus Krisztus ismeretében. Az olyan keresztyének, akik állandóan gyarapodnak komolyságban, buzgalomban, odaadásban, szeretetben, soha nem esnek vissza. Szorososan egyesülnek a Megváltóval az Ő összes tervében. Az isteni természet részeseivé lesznek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon...

Akik folyvást a világhoz húzódnak közelebb, s egyre inkább a világhoz hasonulnak érzéseikben, terveikben, elgondolásaikban, azok űrt hagynak maguk és a Megváltó között, és Sátán befurakodik ebbe az űrbe. Így alantás, világi szennyezettségű önző tervek szövődnek lelki életükbe...

Fordulj azonnal Krisztushoz. Hagyj fel büszkeségeddel, önszereteteddel, önző törekvéseiddel, és a világ szeretetteddel, amelyek halálosak a lélek számára. Bánd meg ezeket haladéktalanul. Dönts, míg nem késői. **Emeld lelked törekvéseit a keresztyéni cselekedetek legmagasabb szintjére. Gyülekezésünkben csak azok fognak növekedni, akik így tesznek.** Ők gyorsan el fogják érni a legmagasabb erkölcsi képességeket és a legtisztább lelki érzéket. Ők rendkívüli életerővel és kitarító hittel fognak rendelkezni. Ők tudni fogják hogyan imádkozzanak és miként

legyenek abban állhatatosak és lelkiismeretesek. Mindazok, akik komolyan és érdeklődve munkálkodnak mások megváltásáért, minden kétséget kizárva saját lelki üdvükért fáradoznak félelemmel és rettegéssel. Az a vallásosság, amely nem mutatkozik meg a mások érdekeiért való munkálkodásban, csupán alakoskodó, magának való, szűklátókörű, öntelt. Közvetlen kapcsolatba kerülni azokkal, akikért Krisztus meghalt, keresni hogy miként lehet bűnbánatra vezetni őket és az irántuk való szeretetet kinyilvánítani, ezek szabadítanak meg az önzéstől, hogy ily módon nem a maguk hasznát fogják keresni, sem a mulandó – sem a lelki dolgokban. Isten elénk tárta, hogy az a mi kötelességünk, hogy ne magunknak éljünk. Krisztus sem kedvezett önmagának.

Isten a tudatlanság idejét elnézi, de most az igazság ragyogó fénye körbevesz bennünket figyelmeztetéssel, feddéssel, egyre növekvő fénnel, hogy csak meg kell nyitnunk a szemünket, hogy láthassuk azt. Még Isten leggyengébb gyermeke számára sincs semmi mentség arra, hogy nekik ne kellene a világosságot szórniuk a világ számára... Az Isten által megtiltott úton megtett minden egyes lépés – amelyet saját kívánságaink kielégítésére történik vagy ha bűnt követünk el – közelebb visz romlásunkhoz. Isten szava iránti minden egyes engedetlenség helyrehozhatatlan veszteséget okoz. **Saját kényelmünknek, vágyainknak kielégítése, a Mester művében való komoly munkára való isteni intés és hívás biztos elhanyagolását jelenti és hogy a sötétség fejedelmének hatalma ural bennünket.** A gyertyatartónk kimozdulhat helyéből...

Mi a kötelességem? Mit kellene tennem, hogy megmentssem gyermekeimet és az embereket az eljövendő kegyetlen fergetegtől és haragtól? Isten arra kér, hogy az Ő művébe legyen befektetve minden képesség és cselekedet. Arra hív fel bennünket, hogy művére legyen felhasználva talentum, vagyon és minden ami nemes és nagyszerű az

Feszítsük meg énünket, hogy szívünkben kifejlődhessen a Krisztus és embertársaink iránti szeretet.

emberben. Az engedelmisség nem tőrvetélytársat, nem lép kompromisszumra semmilyen ellenkező hatalommal. A legjobb barátok és rokonok sem lehetnek engedelmisséged és Istened közé. **Az engedelmisség hangja Isten hangja a mi bensőnkben.** Az engedelmisségre való hajlandóság által jutunk összhangra a világegyetem legmagasztosabb törvényével – így lép szövetségbe az ember Istennel...

Hol állok?

Figyeljük meg magunkat közletről és kritikusan. Mikor megszegettük keresetségi fogadalmunkat, nem az eskünket szegettük-e meg? Meghaltunk-e a világnak és élünk-e Krisztusnak? Keresztesük-e az odafentvalókat, ahol Jézus az Isten jobbán ül? Tart-e a horgonykötél, mely az örök sziklához köt minket? Sodor-e minket az ár a pusztulás felé? Nem kellene-e nekifeszülnünk, hogy felfelé haladjunk az árral szemben. Ne habozzunk tovább, hanem használjuk teljes erőnkből evezőnket, tegyük meg legközelebbi munkánkat, mert egyébként reménytelen hajóroncsok leszünk.

A mi dolgunk, hogy ismerjük fel bukásainkat és bűneinket, melyek sötétséget és lelki erőtlenséget okoznak, és kioltják első szeretetünket. Nem a világiasság-e ez? Nem az önzés-e ez? Az önhietség szeretete-e ez? Az elsőségért való küzdelem-e? A túlságosan aktív érzékiségünk-e? A nikolaiták bűne-e, mely Isten kegyelmét bujaságra fordította? Nem éltünk-e rosszul, nem éltünk-e vissza a nagy világossággal és alkalmakkal és kiváltságokkal a bölcsességre és vallásos ismeretre való önelégült hivatkozással, miközben életünk és jellemünk következtelen? Bármi is legyen az, amit addig dédelgettél és ápoltál, amíg megerősödött és ural-

ma alá hajtott, határozott erőfeszítést kell tenned legyőzésére, különben elveszel. Iszonyatosak Isten számára ezek a kedvelt bűnök, amelyek meggyengítik az erkölcsi erőt és arra juttat el téged, hogy Istent figyelmen kívül hagyj, miközben te boldogtalan, szívtelen és külsőséges vagy...

Ha nem töltjük be küldetésünket, ha a gyertyatartó nem ad világosságot, vagyis nem adjuk tovább a világ számára a személyesen ránk bízott dicső igazságokat, akkor a gyertyatartó ki lesz mozdítva helyéből. – *The Review and Herald, June 7, 1887.*

Térj vissza első vallásos tapasztalataidhoz, amikor lelkedet a Krisztus irántiszeretettel töltötte be. Vond szívedbe a szeretet által munkálkodó és a lelket megtisztító hitáltali engedelmisséget. Az Úr törvényének való engedelmisség által lesz az ember tiszta, szent és szepelőtlen. „Az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket” (Zsoltár 19:8). Ez a törvény két nagyszerű alapelvet tartalmaz – Isten iránti szeretetet és ember iránti szeretetet. „Új parancsolatot adok néktek – mondta tanítványainak Krisztus – hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok” (János 12:34.35).

Bárcsak látható lenne népünk között a megbánás és reformáció mély és alapos munkája! Bárcsak a Kősziklára esnének és széttörnének! Feszítsük meg énünket, hogy szívünkben kifejlődhessen a Krisztus és embertársaink iránti szeretet. Vigyük bele mindennapi életünkbe az 1. Korinthus 13. részének tanításait. Énünket át kell adnunk Istennek mielőtt megerősödhetnénk és megszilárdulhatnánk az igazságban való hitben, amely széles és átfogó. Ez távolít el a szívből minden ellenségeskedést, minden jelentéktelen ellentétet, és a ridegséget keresztényi gyöngédségre változtatja.

Miért ne kellene szeretniük egymást a hívőknek? Lehetetlen Krisztust szeretni és ugyanakkor durván bánni egymással. Lehetetlen Krisztus szeretetével bírni szívünkben és ugyanakkor eltávolodni egymástól, amely kifejezi a szeretet és rokonszenv hiányát. Krisztus iránti szeretetünk növekedése együtt jár az egymás iránti szeretet növekedésével is. – *The Review and Herald, February 24, 1903.*

Hagyjátok el a sötétséget!

Volt idő, amikor a nehézségek és fájaldalmak miatt Istennek szolgálói elbátorlanodtak és elcsüggedtek. Körülményeiken tűnődve keserűséget éreztek, mivel összehasonlították helyzetüket azok boldogulásával, akik nem törődtek az örökkévaló dolgokkal. A rosszalás és a zúgolódás lelkületének adnak hangot és panaszkodnak sorsuk miatt. Úgy vélekednek, hogy Isten különleges kötelezettséggel áldotta meg őket, ami virágozik kezeik alatt. Így aztán, ha megpróbáló körülmények közé kerülnek, akkor fellázadnak és irigykedve tekintenek a bűnösökre, akik dicsekszenek gonoszságaikkal. Úgy tűnik, hogy kívánatosabb számukra a bűnösök helyzete, mint a sajátjuké. Az emberiség megcsalója táplálja az ilyen keserű gondolatokat. Ebben gyönyörködik ő, hogy lázadást ébreszt Isten gyermekeinek szívében. Tudja jól, hogy ettől gyengülnek meg és hozzák szegyenbe Istennüket. Arra akar rávenni bennünket, hogy hiábavaló dolognak gondoljuk az Istennek való szolgálatot, és hogy sokkal kiváltságosabbak azok, akik nem törődnek a mennyei elvárásokkal, mint akik igyekeznek engedelmeskedni Isten parancsolatainak...

Isten hű követője Sátán kísértéseit és buzdításait a kegyelem trónjához helyezi, ahol a békesség és alázatosság árad a lélekbe...

Ha megújultunk lelkületünkben, akkor nem fogunk zúgolódnunk sorsunk miatt; Isten dicsőítése fog áradni szívünkben állandóan. Az Isten által ránk helyezett komoly felelősség – a lelkek megmentése – fogja lekötni teljesen

szívünket és elménket. Annyira, hogy nem lesz időnk megpróbáltatásainkról, áldozathozatalainkról beszélni...

A próbaidő különleges kiváltságában van most részünk. **Nekünk van meg az a lehetőségünk, hogy a legnagyobb művön dolgozhassunk, amilyenben még nem volt része Isten szolgálói közül soha senkinek. Ne töltsük hát sorsunk miatti elégedetlenségben ezen értékes időt.** Dicsőítsük Istent, és gyakorta beszéljünk másoknak és mindenkinek akivel csak összetalálkozunk, az Ő csodálatos igazságáról. – *The Signs of the Times, February 3, 1888.*

Figyeljünk gondolatainkra

Abban az időben élünk amikor Krisztus hamarosan befejezi értünk folyó megváltói munkáját. Most kell mindenkinek gondosan megvizsgálnia szívét, hogy valóban a hitben van-e. A kétely és hitelenség helyett, inkább Isten előtti megalázkodásra van szükség, és szavában, művében való nagyobb hitre, valamint a lelkek megmentéséért hozott komoly munkára. Nincs idő összeomlásra, széthúzásra, elszakadásra. Ahol ilyenek vannak ott nem halt meg az én. Akik szívükbe fogadták az igazságot, azok annyira öröm és hálateltek, oly nagyon vágnak arra, hogy másokkal is megosszák annak áldásait, hogy elfeledkeznek arról, hogy kétségbe vonjanak minden apróságot vagy hogy gonoszt gondoljanak másokról. **A lelkek megváltásáért folyó önzetlen munkájukban megfedkeznek énjükről és önös érdekeikről.** Ahelyett, hogy az áruló Júdás cselekedetét végeznék, vagy Péterét, amikor megtagadta az Urat, inkább Krisztus példáját követik és az Ő munkáját folytatják, amelynek végzésére jött el a földre...

Jézus azokra tekintve akikért szenvedett és meghalt, most így szól: Mi többet tehetnék még szőlőmért, mint amit már elvégeztem? Kívánhatjuk-e hát, hogy az igazság miatt mentesek legyünk a próbáktól és szégyentől? Tudunk-e Krisztusra tekinteni, aki által lett szegezve bűneinkért, és nem akarva

Hagyd abba a nyugtalanságkeltést, hagyd abba a zúgolódást, hagyd abba a hiba keresést és énekelj Istennek szívedből.

részesülni az Ő megalázásából.

Bűneink belekeveredtek a keserű pohárba, amelyet Ő kiivott a mi érdekünkben, hogy az áldásnak poharát tehesse a mi szánkra. Megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, hogy megbékéltethessen bennünket Istennel, hogy aki el akar jönni Hozzá az vehesse az élet vizét ingyen. Krisztus keresztjét szemlélve, kívánhatjuk-e, vagy elvárhatjuk-e testvéreim, hogy országába léphessünk bármilyen más úton, mint sok szenvedés által? Az elhanyagolt munkát el kell végezzük...

Itt az ideje, hogy előrehaladó lépéseket tegyünk. Óvakodnunk kell az önző, kapzsi lelkülettől, amely Isten áldásait elzárja tőlünk. Az Úr arra kér bennünket, hogy javainkat adjuk az Ő ügyének támogatására. Többet vár el tőlünk, mint csupán a tizednek a befizetése. Felhívás hallatszik: „Adjatok el amitek van, és adjatok alamizsnát!” Akiknek nagy földjük van kisebbség meg azt... Itt az ideje, hogy a nagy birtokokkal rendelkezők eladjanak azokból, hogy a legfőbb ügy, amely Istennek műve, külföldi területekre is eljusson. Országunkban is vannak még területek, ahová még nem jutott el és ahol hirdetni kell...

Akik mindezidáig nem érezték az Isten által rájuk helyezett elvárásokat, azoknak most kell tettekre lépniük. Isten mindenkit kér, hogy vegye ki részét a bűnösökért végzett záró munkából. Mondjunk le minden szükségtelen díszítésről, minden túlzásról, minden önző élvezetről és mindezeket az apró kiadásokat, ezeket a keskeny patakokat, öntsük az Úr kincstárába. Emlékezzünk mindig arra, amit Jézus tett értünk. Szegénnyé lett értünk, hogy az Ő szegénységén meggazdagodhassunk. Tegyük meg kötelességünket hűséggel, és bízzuk önmagunkat valamint

mindazt amink van Isten kezére...

Ha valamit egykor elhibáztál, felejtsd el azt, és csak Jézus nagy kegyelmére, jószívűségére és kimondhatatlan szeretetére gondold. A hálaadást tanuld meg inkább mintsem a rosszalló vélemény kinyilvánítását. Ne csüggedj el ha bántalmazás vagy jogtalanság ér, mert Jézus is hasonlókkal találkozott. Haladj előre, kitartással végezve munkád.

Isten igéjének ígéreteit raktározd el gondolataidban, és azok gyakori felidézésével légy vele szoros lelki kapcsolatban. Hagyd abba a nyugtalanságkeltést, hagyd abba a zúgolódást, hagyd abba a hiba keresést és énekelj Istennek szívedből. Légy hálával mindazért amid van és tanuld meg Istent dicsőíteni. „Aki hálával áldozik, az dicsóít engem.”

Minden zúgolódásunk, zavarkeltésünk és panaszkodásunk elénk lesz tárva, mint ahogyan a mennyei könyvekben fel lett jegyezve. Mit lehet majd ott látni? Nagyon meglepő lesz-e meglátni és megérteni a valódi gondolatokat és érzéseket? Semmit érő és boldogtalan panaszkodások.

Kérlek, soha ne mondj ki egyetlen panaszkodó szót sem. Szódd bele lelki életed szövetébe a hálaadás arany fonalait. Gondolj a jobb hazára, ahol soha nem lesz könny hullajtva, ahol soha nem lesznek kísértések és megpróbáltatások, ismeretlen lesz a veszteség és szégyen, ahol mindenki békés, vidám és boldog. Fantáziád teljesen szabadjára engedheted ezen a téren. Ezek a gondolatok fognak lelkiebbé tenni, mennyei életerővel átítatni, életvizével szomjadat csillapítani, és az isteni képmás pecsétjét szívedre rányomni. Hited miatt betelsz reménnyel és örömmel, és a vigasztaló Szentlélek veled marad mindörökké. – *The Signs of the Times, September 27, 1883.*

Térj Vissza

Az Első Szeretetedhez

Írta: Peter D. Lausevic

Gyakran beszélünk arról az időről, amikor a gyülekezet erőteljes volt és nagy hatása volt a világra és sok-sok csodálatos munkát véghezvitt. Nem volt még rádió, televízió, sem újságok, magazinok, szórólapok vagy könyvek. Nem voltak még olyan találmányok, mint nyomda, autó, repülő vagy számítógép. Ezeket még csak elképzelni sem tudták. Az evangélium mégis eljutott az egész világra! Bele tudtok-e gondolni abba, hogy az evangélium úgy hirdessük, hogy egyetlen Bibliát sem hagyunk ott az összegyűlt nyájra? Bele tudtok-e gondolni abba, hogy úgy idézzünk bibliai verseket, hogy a hallgatóságból senki nem tudja követni azokat saját Bibliájukban – mert egyáltalán nincs Bibliájuk? Mégis annyian megtértek, oly nagy számban, amit azóta sem láthattunk – annak ellenére sem, hogy a technika sokat fejlődött azóta.

Az első keresztények tapasztalatára hivatkozik Pál apostol, amikor a Kolossébeli hívőket így szólítja meg: „A mennyekben néktek eltett reménységért, a melyet már előbb hallottatok az igazság beszédében, mely az evangéliom. Mely eljutott hozzátok, miképen az egész világra is, és gyümölcsöt terem, úgy mint nálatok is a naptól fogva, melyen hallottátok és megismertétek az Isten kegyelmét igazán.” (Kolossé 1:5.6) Ez azt jelenti, hogy az egész világra eljutott az evangélium az ő idejében! Az első keresztények mily nagy erejéről ad bizonyosságot az, hogy a hívőket ily szavakkal vádolták meg: „ezek az országháborítók” (Apostolok Cselekedetei 17:6)? Szeretnénk-e mi is hasonló képességeket, mint amilyen nekik volt?

Lehet-e szeretni Istent teljes szívünkől miközben megvetjük azokat, akikkel látszólag együtt imádjuk Őt? Természetesen nem!

Miért kellene nekünk ilyen erő – egy erő, amely felrázná a világot, míg másokat felháborítana? Sokszor csupán az elismerésre vágyunk, hogy így szólhassunk: „Nézd mit valósítottam meg.” Azonban az első keresztényeket nem ez hajtotta. Ők még emlékeztek Jézus szavaira: „És az Isten országának ez az evangélioma hirdettetik majd az egész világon, biznyságul minden népnek; és **akkor jó el a vég.**” (Máté 24:14) El tudod-e képzelni, hogy véget ér az összes bánat, sírás, fájdalom, az ember okozta és a természeti katasztrófák, valamint mind azon dolgok, amiket már nagyon megszoktunk? Ez lehetséges, ha az evangélium eljut a világ minden részére.

Mi szükséges számunkra ahhoz, hogy megszerezhessük ugyanazt az erőt, ami által a munkát befejezhetjük és hazaérhetünk – a mi igazi otthonunkba, mivel itt ezen a bűnnel telített földön csak idegenek vagyunk és vándorok? „Ha azok, akik magukat Isten szolgálóinak mondják, követik Krisztus példáját, és gyakorolják mindennapi életükben a törvény elveit; ha minden tettük arról tanúskodik, hogy szeretik Istent mindenekfelett és felebarátjukat, mint önmagukat, akkor lesz ereje az egyháznak arra, hogy felrázza a világot.” – *Krisztus Példázatai*, 235.

Szeretet az alabástrom szelencében

Az első keresztények ereje valóban nagyon csodálatos volt. A felső szobában összegyűlt kis csoport annyira megszorodott az üldözések ellenére az első század vége felé (70 évvel pünkösd után), hogy több mint 5 millióra növekedett számuk, csak a római birodalomban.

Azonban valami történt velük, és a tiszta evangélium bemutatása helyett használni kezdték más eszközöket is, hogy így érijék el az embereket. Mit mondott Krisztus, látva a keresztény korszak ezen csoportját. „Az a mondatom ellened, hogy **az első szeretetedet elhagyta.**” (Jelenések 2:4) Teljesen egyértelmű. Elhagyták első szeretetüket.

Milyen volt első szeretetük eleinte? Milyen áldozathozatalra voltak hajlandóak Jézus szeretetéért? Nézzük meg Mária példáját közvetlen a keresztre feszítés előtt. „És ímé a városban egy

asszony aki bűnös vala, mikor megtudta, hogy ő a farizeus házában leült enni, hozza egy alabástrom szelence drága kenetet. És megállván hátul az ő lábainál sírva, könnyeivel kezdé öntözni az ő lábait, és fejének hajával töröl meg, és csókolgatá az ő lábait, és megkené drága kenettel.” (Lukács 7:37.38) Nagy áldozat árán szerezte meg a drága kenetet. (Lásd: Jézus Élete, 470.) Nem kis tett volt ez részéről.

Miért volt hajlandó ily nagy áldozathozatalra nem pedig önös és személyes érdekeire használni azt? Jézus erre is megadta a választ: „Minekokáért mondom néked: Néki sok bűne bocsáttatott meg; mert igen szeretett; akinek pedig kevés bocsáttatott meg, kevésbé szeret.” (Lukács 7:47) „Ha Krisztus szeretetünk tárgya, akkor azok akik elnyerték megbocsájtó szeretetét, nem állnak meg, hogy számítgassák az alabástrom szelence értékes illatszerének árát.” – *Biznyságtételek, 4. kötet, 485.* Ez a sikerük kulcsa. Az életük értéktelen volt számukra, ezért mondtak le könnyen arról.

Igazán Jézust szeretjük minden másnál a legjobban ezen a világon? Készek vagyunk lemondani az „alabástrom szelencéről”, hogy az teljes mértékben Jézusé lehessen? Szeretnénk-e az első gyülekezet erejét? Készen vagyunk-e ugyanúgy dolgozni, mint ahogyan ők tették? „A tanítványok, munkájuk közben állandóan nélkülözéseket, rágalmakat és üldözéseket szenvedtek el, de életüket nem kímélték, nem volt drága előttük, örvendtek, hogy Krisztusért szenvedhettek. Határozatlanság, kétely és elvi elgyengülés ismeretlen volt előttük. Készek voltak minden áldozatra, sőt önmagukat is feláldozták.” – *Apostolok Története, 405.*

Az egymásiránti szeretet

Sokszor mondtak már olyat nekem az emberek, hogy mily nagyon is szeretik Istent, mindennél jobban ezen a földön, és könnyezve várják, hogy találkozhassanak Vele eljövetelekor. Ennek ellenére mégsem tudnak a gyülekezettel

együtt haladni! Lehet-e szeretni Istent teljes szívünkől miközben megvetjük azokat, akikkel látszólag együtt imádjuk Őt? „Ha azt mondja valaki, hogy: Szeretem az Istent, és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az: mert aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát?” (1János 4:20) Ezért egy nagy próba az egymással való kapcsolatunk a gyülekezetben, miközben Isten iránti szeretetünkről beszélünk.

A világ számára való tiszta igazság bemutatásához a legjobb szónokot akarjuk, ha evangélizálásról van szó. A legjobb multimédiás eszközöket szeretnénk, hogy így az igazságot világosan megérthessék és nagy hatással legyen a hallgatókra. Én is szeretem a modern technológiát használni az evangélium üzenetének elősegítésére. Az Úr akaratja is az, hogy így kellene használni ezen dolgokat. A próféta is hasonlóképpen fejezi ki: „Írd fel e látomást, és véd táblákra, hogy könnyen olvasható legyen.” (Habakuk 2:2) Ennek ellenére, az összes technológia, valamint minden velünk született vagy szerzett képesség, önmagukban nem képesek elvégezni azt a feladatot, hogy lelkeket térítsünk meg.

Mi az az egy dolog, amire szükség van ehhez, ami meg volt az első gyülekezetnek és az erőt adta számukra? „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” (János 13:35) Különösen ott van ez így, ahol a közösségben folyamatosan konfliktus lobban fel; ahol etnikai tisztogatások történnek, még itt a 21. században is; ahol az országok lezárják a határokat és mindenféle védelmi vám törvényeket rendelnek el gazdasági válság miatt; ahol nemzetek és országok támadják meg egymást. De van egy nép, amely átlép a nemzetiségi és etnikai gátakon! Van egy nép, amely nem ismer kulturális korlátokat és figyelmen kívül hagy minden nyelvi akadályt.

Mivel ez az elv annyira különbözőt a világtól, ez a gondolat annyira különleges volt a világtól félrevonul zsidó gondolkodásmódnak, hogy Jézus új pa-

„Az előbbiekben említett személyek... nem minősültek nyílt bűnösöknek első szeretetük elhagyása miatt. Ismerték az igazságot; megalapozódtak a tantételekben.”

rancsolatnak nevezte: „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szeretlek titeket, úgy szeresétek ti is egymást.” (János 13:34) A kérdés az, hogy valóban alkalmazzuk-e életünkben ezen új parancsolatot?

Hogyan is jöhet létre egy ilyen szeretet? A válasz ismételtelen nagyon egyszerű. „Minél nagyobb szeretettel kötődtek Krisztushoz, annál közelebb kerültek egymáshoz.” – *Jézus Élete*, 571. Szeretjük-e annyira Jézust, hogy ne legyen többé nemzetiségi, etnikai, társadalmi, nyelvi, gazdasági vagy személyes korlát közöttünk, mint hittestvérek között? Szeretjük-e annyira Jézust, hogy egymásban őt lássuk?

Sok évvel ezelőtt Kaliforniában nőttem fel, Elverta-ban, egy farmon. Egyszer nagyon korán kellett felkelnünk, mivel az előző nap nem végeztünk a cukkini leszedésével. Ahogy szüreteltük a termést, elkezdett pirkadni. Ez az első emlékem a korai napfelkeltéről. Egyenesen a napba néztem és csodálkoztam, hogy nem bántja a szememet. Kisvártatva tovább dolgoztam, azonban bárhová is néztem csak a napot láttam. A cukkini nap volt, a szára nap volt, a vödör nap volt, testvérem és szüleim a nap volt. Körülöttem minden nap volt. Becsuktam a szemem és csak a napot láttam. Néztetek már ti is a napba? Jézus az igazság napja vagy hajnalcsillaga. „És igen biztos nálunk a prófétai beszéd is, amelyre jól teszitek, ha figyelmeztetek, mint sötét helyen világító szövétnekre, míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben.” (2Péter 1:19) Felvirradt-e már Ő szívetekben oly mértékben, hogy az előbb említett akadályok mind eltűnjenek és minden hittestvérünkben csak is Jézust láthassuk?

„A Szentlélek kiárasztása után a tanítványok széjjel jártak, hirdetni az élő Megváltót. **Egyetlen vágyuk: a lelkek üdve volt.** Emellett megízlelhették a szentek közösségének szépségét is. **Egymás iránt tapintatosak, figyelmesek, önmegtágadók és az igazságért**

minden áldozatra készek voltak. A mindennapi érintkezésben azt a szeretetet tanúsították egymással szemben, melyet Krisztus parancsolt nekik. **Ezt a szeretetet igyekeztek nyájas szavak és önzetlen cselekedetek által, mások szívében is felébreszteni.** – *Apostolok Története*, 374. 375.

Változás a gyülekezetben

Micsoda csodálatos tapasztalatokról beszélünk itt! Viszont észrevétlenül egy változás következett be a gyülekezetben. Milyen szomorú változás juttatta őket arra, hogy rideg, formális, törvényező hívők csoportjává váltak? Utat engedtek a nyers bírálgatásnak és szem elől tévesztették Jézust. A gyülekezeti tagok visszahúzódókká váltak és csak a maguk megmentésével törődtek, így a mások iránti szeretetük elveszett. „Szereteteidet, igyekezeteidet, aggodalmatokat mind kizárólag **a családokra és rokonaitokra fordítjátok.** Azonban azzal már nem gondoltok, hogy a körülöttetek élők után nyúljatok, hogy legyőzzétek vonakodástokat, hogy **a magatok körén** kívül másokon is segítsétek. A magatokéit a bálványozásig szeretitek, és bezárkóztok. **Bárcsak az Úr megmentene engem és enyéimet – eddig ér felelősségérzetetek. Pedig ennek a lelkületnek ki kell halnia, mielőtt virágzókká válhatnátok az Úrban; mielőtt lelki fejlődésnek indulnátok; mielőtt a gyülekezet növekedni kezdene és a megmentendő lelkek csatlakoznának.** – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 77.

Mindannyiunknak törődnünk kell önmagunkkal. Való igaz, hogy önmagunkat kell megmentenünk mielőtt másokat megmenthetnénk. Való igaz, hogy munkálkodnunk kell családunkért és megszabadítani őket abból a veszélyből ami az egész emberiséget érinti. Noha „viseljük szívünkön rokonainkat, **mégsem engedjük meg, hogy rájuk korlátozzuk igyekezetünket, mintha Jézus kizárólag az ő üdvözítésükért jött vol-**

na el.” – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 77.

Vannak-e hasonló problémáink nekünk is, mint amilyenek az első keresztényeket visszafogta és utat készített jövőbeni hitehagyásukhoz – és végül a bűn embere számára? „**Ma is nagy híjjával vagyunk a testvéri szeretetnek gyülekezetünkben.** Sokan vallják, hogy szeretik az Üdvözítőt, mégsem igyekeznek szeretni azokat, akik keresztény közösségben egyesültek velük. **Hitünk egy, mindnyájan egyazon család tagjai vagyunk, ugyanannak a mennyei Atyának gyermekei, a halhatatlanságnak ugyanazzal a reménységével...** A világ figyel, látni akarja, vajon hitünk megszentelően hat-e szívetekre. A világiak azonnal észreveszik életünk **minden hiányosságát**, tetteink **minden következtelenségét. Ne szolgáltatassunk hát alkalmat hitünk gáncsolására.**” – *Bizonyságtételek*, 8. kötet, 182. Amikor azt látom, hogy ugyanazon gyülekezethez tartozó emberek nem akarnak találkozni egymással a rosszindulat és gyűlölködés miatt, azon csodálkozom, hogy a mennyei országba készülünk vagy pedig a fenevad bélyegére. Amikor a bűn embere saját szívetekben van – a rosszindulatú lelkület ápolgatása által – akkor természetes következmény lesz, hogy a vallásos világ magára veszi a bűn emberének pecsétjét.

Sohasem kívülről jön a legnagyobb veszély. A Biblia azt mondja, hogy ha Jézussal együtt járunk, akkor annak természetes velejárója lesz a zaklatás, az üldözés. „De mindazok is, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak.” (2Timótheus 3:12) Erre mi számítunk és az üldözés sohasem gátolta meg, hogy a gyülekezet szaporodjon. Viszont van valami, ami sokkal veszélyesebb, mint az üldözés: ez a hívők közötti irigység, gyanúsítgatás és gonoszság feltételezése. Nagyon veszélyes úgy szólni, hogy azzal arra indítsunk valakit, hogy mások becsületeségét így megkérdőjelezze – különösen ha prédikátorról vagy más munkásról van szó. Ha így cselekszünk, akkor meggyengítjük önmagunkat és akadályozzuk az evangélium üzenetének elrehaladását is.

Békét és boldogságot ad ez nekünk? Éppen ellenkezőleg. „**Egymás építése a legszentebb hitben, egy áldott munka; annak összetörése, keserűség és**

fájdalom.” – *The Review and Herald, February 25, 1904.* Az elégedetlenségben és panaszkodásban nincs semmi öröm. A megoldás megtalálása nem csupán örömet ad, hanem a meglepés mély érzését is.

A feddés szükségessége

Mire volt szüksége az első gyülekezetnek, mivel elhagyták az egymásiránti öntudatlan szeretetüket? Ne feledjük: „Az előbbieken említett személyek... **nem minősültek nyílt bűnösöknek** első szeretetük elhagyása miatt. Ismerték az igazságot; megalapozódtak a tanítételekben; szilárdan elítélték a gonoszt és ellenálltak annak.” – *The Review and Herald, February 25, 1904.* Mégis, a korábbi magatartásuktól való eltérésük miatt feddést kellett kapniuk, hogy visszasaemlékezzenek arra. Nem egy rideg és alakoskodó feddésről beszélünk itt, hanem olyan feddésről, amely megoldást hoz!

Az efézusi gyülekezethez hasonlóan mi is rendelkezünk az igazság ismeretével. Tudjuk a jelenvaló igazság tanításait. Elítéljük a nyílt bűnt. Valami mégis hiányzik. Az első hívők kezdték nem szeretni azokat, akikért Krisztus meghalt. Szeretjük-e mi annyira Jézust, hogy kellőképpen tudjuk szeretni a gyülekezetben lévőket és kívülállókat is? Ha szeretet van bennünk, akkor jó tetteinknek cselekedésük, „kiváltképpen pedig a mi hitünknek cselédeivel.” (Galata 6:10)

Megújulás

„[Az első hívők] **elmulasztották megvalósítani annak a szeretetnek a nagyságát, amelyet Isten megmutatott a bukott emberiségnek** azért, hogy végtelen áron megváltotta őket.” – *The Review and Herald, February 25, 1904.* Túl gyakran adjuk át magunkat annak a gondolatnak, hogy mi jobbak vagyunk a másiknál. Mit hoz fel az ilyenek ellen a Biblia? „Mely ezt mondja: Maradj otthon, ne jöjj hozzám, mert szent vagyok néked [angolban: *szentebb vagyok mint te*]; e nép füst az orromban és szüntelen égő tűz.” (Ésaiás 65:5) Először a világgal vetjük össze magunkat, majd más gyülekezetekkel, azután saját gyülekezetünk némely taghával hasonlítjuk össze önmagunkat, és végül pedig a helyi gyülekezetben.

Hogyan tudjuk megvalósítani azt

A legjobb módja önmagunk megsegítésének, ha először másokon segítünk.

a nagy szeretetet, amelyet Isten hozott a bukott emberiségért és ugyanúgy értünk is? Éberem kell ügyeljünk szavainkra, de még gondolatainkra is, és legyen meg bennünk is a Krisztus emberek iránti részvéte.

Önvizsgálat

Nehéz dolog megváltozni. Viszont a változtatás akarásához való legelső lépés az igazán mély önvizsgálat. (2Korinthus 13:5) Ezt senki nem tudja megtenni helyettünk. Ez egy személyes munka.

Nagyon nehéz – majdnem lehetetlen – hogy önmagunkat kritizáljuk, mert „csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt?” Amikor önvizsgálatot tartunk, általában tökéletesnek találjuk magunkat minden dologban. A másikat hibáztatjuk nem önmagunkat. De folytassuk tovább az idézetet, mert ott van a megoldás: „Én, az Úr vagyok az, aki a szívet fürkészem és a veséket vizsgálom, hogy megfizessek kinek-kinek az ő útjai szerint és cselekedeteinek gyümölcse szerint.” (Jeremiás 17:9.10) Hogy megértsük szükségletünket az első lépés az **Úr** felkérése, hogy vizsgálja meg csaló szívünket: „Vizsgálj meg engem, oh Isten, és ismerd meg szívemet! Próbáld meg engem, és ismerd meg gondolataimat! És lásd meg, ha van-e nálam a gonosziságnak valamilyen útja? és vezérelj engem az örökkévalóság útján!” (Zsoltárok 139:23.24)

A tévelygők meglátogatása

Önmagunk megsegítésének a legjobb módja másokon segíteni. A régi mondás, még ma is megáll: „A mással jóltevő ember megkövéredik; és aki mást felüdít, maga is üdül.” (Példabeszéd 22:25) A legjobb módja önmagunk megsegítésének, ha először másokon segítünk. „Úgy válunk győzőkké, ha másoknak segítünk győzni a Bárány vére s bizonyágtételének igéi által” – *A Te Igéd Igazság, 245.*

„Ezt a kötelesegeteket hanyagoltátok el. Kikerültek a **kellemetlen kötelesegeteket és nem mentetek el a tévelygőkhöz, hogy kinyilvánítsátok**

tok irántuk való érdeklődéseketek és szereteteiket, és nem törekedtek szorosabb ismeretségre velük... Nem kell lepleznetek a bűnt, hanem hogy azt a szánakozó szeretetet tanúsítsátok a tévelygők iránt, amit Krisztus is tanúsít irántatok.” – *Bizonyágtételek, 2. kötet, 75. 76.*

A helyreállításban való felelősségünk

Ha valaki hibázik, akkor nem elég ennyit mondania: „Bocsánatot kérek!” A Biblia tisztán tanít arról, hogy helyre kell állítani a dolgokat. „Zálogot visszaad a hitetlen, rablottat megtérít, az életnek parancsolatiban jár, többé nem cselekedvén gonosziságot: élvén él, és meg nem hal.” (Ezékiel 33:15) Ez azt jelenti, hogy ha valakinek megsértetem a jó hírnevét szavaimmal, akkor kötelességem bocsánatot kérnem tőle. Azonban fel kell keresnem azokat is, akikkel beszéltem és tisztáznom kell az említett személy hírnevét, hogy semmilyen sérelem ne érje a jövőben. Ez jelenti a késői esőre való felkészülést. „És mikor a pünkösöd napja eljött, mindnyájan egyakarattal együtt valának.” (Apostolok Cselekedetei 2:1)

Befejezés

Mi fog történni, ha megvalósul ez a szeretet? „**Ha szeretjük egymást, az Isten bennünk marad, és az ő szeretete teljessé lett bennünk.**” (1János 4:12)

Emlékszel-e még arra amikor először átadtad magad Jézusnak a te személyes Megváltódnak? Emlékszel-e még arra, hogy mennyire vágytál ott lenni a gyülekezetben mindenegyes összejövetelen? Emlékszel-e még arra mennyire jól érezted magad az összejöveteleken – hogy mily buzgón hallgattad a bemutatott bizonyosságokat? Akkor „**Emlékezzél meg azért honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd.**” (Jelenések 2:5) „Isten őszinte bűnbánatra kér minket most, és hogy térjünk vissza ahhoz a szeretethez, amelyet egykor egymás iránt tanúsítottunk.” – *The Review and Herald, February 25, 1904.*

és a szeretet

Írta: Davi P. Silva

Az Igaz Tanúbizonyosság, azaz Jézus Krisztus által küldött levél a laodiceai gyülekezet anygala számára, a szeretet levele. Végiggondolva a levélben említett dolgokat, arra a következtetésre jutunk, hogy az Úr aggódik a laodiceai nép megváltásáért. Figyeljük meg a levélben leírt gondolatokat!

„A Laodiceabeli gyülekezet anygálának is írj meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz bizonyosság, az Isten teremtésének kezdete. Tudom a te dolgaiddat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév; vajha hideg volnál, vagy hév. Így mivel lágymeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból. Mivel ezt mondd: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen. Azt tanácslom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rút-sága; és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss. Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgósgós azért, és térj meg. Ímé

az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem. Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyiszékében. Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.” (Jelenések 3:14-22)

A levélben említett legfontosabb személy a szerző: Jézus Krisztus. A levél elején három név is van alkalmazva rá: az Ámen, a hű és igaz bizonyosság, az Isten teremtésének kezdete.

A héber nyelvben az „Ámen” szó jelentése: „megerősítés”, „megalapozás, alátámasztás, felépítés”, „jóváhagyás”, „úgy legyen”.

A hű és igaz bizonyosság

Ez Krisztus második megnevezése a levélben. Jézus az Egyetlen, aki bizonyosságot tehet az Atya jelleméről. Ő hű és igaz. Amikor Tamás így kérdi Jézust: „Uram, nem tudjuk hová mégy; mimódon tudhatjuk azért az utat?” Ő nagyon világosan így szólt: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” János evangéliuma 17. részében, a közbenjárói

imájában Krisztus kijelenti: „Megjelentettem a te nevedet az embereknek, akiket e világból nékem adtál: tiéd valának, és nékem adtad azokat, és a te beszédedet megtartották.” (János 14:5.6)

Tudjuk, hogy a Bibliában a „név” kapcsolatban van a jellemmel. Továbbá Krisztus elmondta, hogy az Atya jelleméről tett tanúbizonyosságot földi életének teljes ideje alatt. Megdicsőítette az Atyát. A dicsőítés egy másik szó, amely szintén a jellemre utal. Krisztus mindenben dicsőítette Istent. Földi szolgálata idején mindenben tökéletesen visszatükrözte az isteni jellemvonásokat. Ő az Atya tökéletes képviselője. Filepnek ezt mondta: „Aki engem látott, látta az Atyát. (János 14:9) Ennél fogva minden bizonnyal Ő a hű és igaz bizonyosság.

Az Isten teremtésének kezdete (vagy forrása)

Ez a harmadik elnevezése Krisztusnak. Az angol nyelvű Biblia King James fordítása nem a legjobban fejezi ki ezt az elnevezést, amely az ariánusok téves szövegértelmezéséből ered. Ők úgy fejezik ki mintha Krisztus az első teremtmény lenne. Ez a magyarázat pedig ellentmondó a Biblia más világos verseivel, melyek Krisztust mint Teremtőt említik.

„Kezdetben vala az Íge, és az Íge vala az Istennél, és Isten vala az Íge...

Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett.” (János 1:1.3) A 14. versben az ihletett író kijelenti, hogy „az Íge testté lett és lakozék mi közöttünk”. Határozottan azt állítja, hogy az Ige, aki az Isten, ember lett Jézus Krisztus személyében.

Pál apostol a kolossébeli hívőknek írott levelében egyértelművé teszi, hogy Krisztus teremtett mindent. „Mert Ő benne teremtett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek Ő általa és Ő reá nézve teremtettek.” (Kolossé 1:16) A Zsidókhoz írott levél 1. részében Pál ismét ír Krisztusról: „Te Uram kezdetben alapítottad a földet és a te kezeidnek művei az egek.” (Zsidók 1:10)

Az Új Nemzetközi Kiadás (New International Version – NIV) Jelenések 3:14-ben ezért így fogalmaz: „az Isten teremtésének ura”. Az Új Angol Biblia (New English Bible) a következő kifejezést használja: „az Isten minden teremtésének tökéletes forrása”.

„Ha Krisztus teremtett mindent, akkor mindenek előtt léteznie kellett. Az erre vonatkozó szavak oly határozottak, hogy nincs ok a kételkedésre. Krisztus a szó legmagasabb értelmében Isten volt. Az örökkévalóság óta Istennel volt, mindenek fölötti, örökké áldott Isten.” – *The Review and Herald, April 5, 1906.*

Mint Teremtőnk, Krisztus szeretett volna jóságával és szeretetével betölteni bennünket. Az volt a terve velünk, hogy az Ő jellemének dicsőségét tükrözzük vissza. Milyen gyakorta messze elkerüljük ezen célt – különösképpen ma, a laodiceai korban.

Céltévesztés: A laodiceai öngazultság csapdája.

Jelenések 3:15.16. versekben Krisztus kezdi feltárni a laodiceai nép hibáit. „Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév; vajha hideg volnál, vagy hév. Így mivel lágymeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból.”

A lelkileg lágymeleg személy, közömbös. Nem támogat és nem is ellenéz. Nincs saját véleménye, hanem in-

A laodiceaiak jobbat gondolnak önmagukról, mint amilyenek valójában. Leginkább akkor van ez így, amikor önmagukat hittestvéreikhez hasonlítják.

kább viszi az ár magával.

Összegezve a bajok okát, Krisztus hozzátette: „Mivel ezt mondom: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen:” (Jelenések 3:17)

„A gyülekezet olyan, mint a meddő fa, amely harmatot, esőt és napfényt kap, s így bőséges termést hozhatna, mégis csupán leveleket talál rajta a mennyei Vizsgáló. Komoly gondolat ez gyülekezeteink számára, komoly gondolat ez mindenkinek személyesen! Csodálatos az Isten kegyelme és hosszútűrése, de 'ha meg nem térsz', véget ér az. Gyülekezeteink, intézményeink egyre gyengébbekké válnak, a rideg formaiasság miatt pedig közömbösök lesznek, miközben ezt hangoztatják: 'gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem.' Az Igaz Tanú mondja: 'nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen.' Föl fogják-e valaha is ismerni tényleges állapotukat a gyülekezet tagjai?

Isten erejének csodálatos megnyilatkozása lesz tapasztalható az egyházban, de nem azok életében, akik nem alázták meg magukat az Úr előtt, és bűneik megvallásával nem nyitották meg szíveiket. Az Úr hatalmának megnyilatkozása dicsőségével bevilágítja a földet, de ők saját vakságuk miatt ezt veszélyesnek és félelmetesnek gondolják, ezért minden erejükkel megpróbálnak ellenállni neki. Mivel az Úr nem az ő elgondolásaik szerint fog munkálkodni, ezért szembeszegülnek munkájával. 'Miért ne ismernénk a Szentlelket – mondják – hiszen már sok éve munkálkodunk?' Mivel nem válaszoltak az Úr figyelmeztetéseire és az Ő könyörgéseire, ezt állították: 'Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem.' Tehetség s hosszú tapasztalatok sora nem elegendő ahhoz, hogy emberek a világosság közvetítőivé váljanak, kivéve ha az Igazságosság Nap-

jának sugarai alá álltak, és a Szentlélek hatalma által el lettek hívva, kiválasztva, és előkészítve.” – *The Review and Herald, December 23, 1898.*

A laodiceaiak teljesen másként látják önmagukat, mint ahogyan Krisztus látja őket. A lehető legjobb fényben látják önmaguk lelki állapotát. Gazdagnak, javakban gyarapodottnak, és mint akiknek nincs szükségük semmi többre. Eközben Krisztus kijelenti, hogy nyomorúságosak, szánalmasak, szegények, vakok és mezítelenek. Azonban Krisztus mondott valami nagyon fontosat az említett bajok között, mégpedig hogy ők „**nem tudják**”, nem ismerik saját állapotukat.

A laodiceaiak lelki problémáinak legnagyobbika, hogy nem ismerik valóságos helyzetüket. Sokkal jobbat gondolnak önmagukról, mint amilyenek valójában. Leginkább akkor van ez így, amikor önmagukat hittestvéreikhez hasonlítják.

„Akik gonoszt gondolnak és beszélnek munkatársaikról, utat nyitva így az álhíreknek, és akik felebarátjaikat gyalázzák, azok Istennek Lelkét szomorítják el és Krisztusra hoznak szégyent a nyilvánosság előtt. Nagyon elszomorít és elcsüggeszt, hogy Isten szolgálói hajlandóak meghallgatni és továbbadni ilyen szóbeszédet. Tudom, hogy a Szentlélek nem fog együttmunkálkodni azokkal, akik bírálgatásukkal, feltételezésükkel és keményszívűségükkel Sátánnak segítenek. Nekik mondja Isten: 'Az első szeretetedet elhagytad... térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened.' Nem fogom sokáig tűrni romlott lelkületed, amely irigységre és gonosz gyanúsítgatásra juttatott el téged. 'Hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.' (Jelenések 2:4.5) Ugye milyen világos és határozott szavak ezek, komoly gondolkodásra és tanulmányozásra való felszólítás mindazok számára, akik vallják, hogy hisznek Isten Igéjében. 'Első szeretete-

Ha a Krisztus iránti szeretet lanyha, akkor az azok iránti szeretet is megromlik, akikért Krisztus meghalt.

det elhagyad.' És a szívnek keménysége, ridegsége meglátszik a keresztényi udvariasság, kedvesség és finomság hiánya miatt, amelyek egy valódi keresztény életében megtapasztalhatóak.

Egyik alkalommal, Bethániából Jeruzsálembé való útján, Jézus fügefák gyümölcsöse mellett haladt el. Éhes volt, 'és meglátván messziről egy fügefát, amely leveles vala, odaméne, ha talán találna valamit rajta.' Úgy tűnt a fa telve van gyümölcscsel, de átkutatva az alsó gallytól a legfelső vesszőig 'levélnél egyebet semmit sem talál.' (Márk 11:13) Nem volt ott más csak hatalmas, hivalkodó lombkorona. Krisztus ma is jön az ő népéhez és sóvárogva keresi bennük az igazságos cselekedetek gyümölcsseit. Azonban nagyon sokuk nem tud mást felajánlani Neki csak leveleket. Elhagyták első szeretetüket és lelki vakságba estek, szívük megkeményedett és akaratossá váltak. Imádkoznak Istenhez, és bemutatják a bibliai igazságokat az embereknek – mert megszokták, hogy így cselekednek – de elvesztették azt, ami az ő szolgálatukat elfogadhatóvá tenné. Mily nagyon vakok! Mennyire hiányos szolgálatuk! Dicsekedve mondják: 'gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem.' Azonban Isten így szól hozzájuk: 'nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen. Azt tanácslom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rút-sága; és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss.'

Elfogadja-e Isten népe ezen feddést? Nehogy megmaradjanak mostani állapotukban, mert az idő gyorsan elmúlik és nem lesz elvégezve a munka, amit meg kellene tenni. Krisztus más, mint amilyenek mi vagyunk; szóban, lelkületben és egymásiránti magaviseletben! Az Ő kedvessége által kell, hogy az 'atyafiúi szeretettel egymás iránt gyöngédek; a tisztelet-

adásban egymást megelőzők legyetek.' (Róma 12:10) Mint nagy világossággal rendelkező nép állunk Isten előtt kárhóztatva, hacsak meg nem valósítjuk a Megváltó velünk való szándékát, Belé kapaszkodva, és engedve, hogy a mi vallásos életünkön keresztül küldhesse az önzetlen szeretet melegét. Ha így cselekszünk, akkor lelki erőnk által láthatóvá válik, hogy szoros kapcsolatban vagyunk az Életadóval. A kegyelmet gyakorolnunk kell másokkal szemben, mivel mi is kegyelemben részesülünk." – *The Review and Herald, December 23, 1898.*

Az egyetlen megoldás

Krisztus orvosságot javasol a laodiceai hívőket győtrő összes lelki betegségre. Nyomorúságukra „tűzben megpróbált aranyat” kínál, vakságukra szemgyógyító írt és mezítelenségükre pedig fehér ruhákat.

A levélben említett minden problémára van orvosság, azonban ismerünk kell lelki állapotunkat. Fel kell ismernünk lelki nyomorúságunkat; meg kell értsük lelki vakságunkat; meg kell látnunk mezítelenségünket. Így válnak elérhetővé a Krisztus által javasolt orvosságok.

A tűzben megpróbált arany a hit és a szeretet. A szemgyógyító ír a Szentlélek által felajánlott lelki tisztánlátás, és a fehér ruha a Krisztus igazságossága – az Ő tökéletes engedelmissége Isten törvényei iránt, az Ő hibátlan jelleme, melyet 33 éves földi életének ideje alatt fejlesztett, és az Ő helyettesítő halála a Kálvária keresztén.

Hogyan tudunk hozzájutni Krisztus nagyra becsült ajánlataihoz?

Máté 16:24-ben találhatjuk meg a Krisztus országába való belépés fő feltételeit. „Ha valaki jöni akar én utánam, **tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem.**”

Másként fogalmazva, akarnunk kell az önmegtagadást, az Isten akaratával ellentétes dolgokról való lemondást, a bűnös vágyak félretevéését és a Krisztus

általi önmegtagadás követését.

Az elpecsételtekről – a 144 000-ról – Pál apostol kijelenti, hogy „ezek azok, akik követik a Bárányt, valahová megy.” (Jelenések 14:4) Ők követik Krisztust itt a földön, mielőtt követhetnék Őt a mennybe. Fel vagyunk-e készülve arra, hogy mi is ehhez a számhoz tartozunk? Figyeljük meg!

„Az igaz keresztény a Mestere iránti mélységes szeretetéből meríti tettei indítékait. Krisztus iránti vonzalmának gyökeréből sarjad hite és a körülötte lévők iránti önzetlen érdeklődése. Kialszik belőle az elsőségért lévő önző vágy. Nincs benne gyűlölködő gondolat, mert nincs gyűlölet szívében. Szeretet által működő hite van, mely megtisztítja a lelket. A Megváltó életének megtisztító befolyása felfrissíti és megerősíti lelki életét. Testvérei iránti odaadásában feltárul, hogy megértette milyen nagyon értékesek az emberek. Tud imádkozni lélekkel és értelemmel is. Az elvek melletti kitarító buzgalma és hűsége, a tiszta, őszinte, igaz és jó iránti odaadása teszi társaival szemben kedvessé és segítőkészséggé.” – *The Review and Herald, December 23, 1898.*

„Csak egyedül Isten fékezheti az emberi szív büszkeségét. Önmagunkat meg nem menthetjük. Önmagunkat meg nem újíthatjuk. A mennyei hajlékokban nem hallhatunk ilyen éneket: Nekem, aki önmagamat szerettem, önmagamat megmostam, önmagamat megváltottam, nekem legyen dicsőség és tisztesség, áldás és dicséret. Pedig ez a szöveg sok ember éneke itt e földön. Nem tudják, hogy mit jelent az aláztos, szelíd szív, de nem is akarják tudni, s ha csak elkerülhetik, megteszik. Az egész evangélium abból áll, hogy tanuljunk Krisztustól szelídséget és alázatosságot.

Mit jelent a hit általi megigazulás? Istennek műve amennyiben az ember dicsőségét porba dönti, majd pedig elvégzi az emberért azt, amit önmagáért meg nem tehet, mert nem áll hatalmában” – *Bizonyágtételek a Lelkészeknek, 216.*

„A Krisztus által tanított igazság a szív és az élet alkalmazkodását jelenti Isten kinyilatkoztatott akaratához. A bűnös ember csak úgy igazulhat meg, ha hisz Istenben, és élő kapcsolatot tart

fenn vele.” – *Jézus Élete*, 254.

„A büszke szív ki akarja érdemelni az üdvösséget, ezzel szemben mind a mennyre való jogcímünk, mind alkalmasságunk Krisztus igazságában rejlik. Az Úr semmit sem tehet az ember megmentésére, amíg az meg nem győződik saját gyengeségéről, le nem vetkőzi minden önelégültségét, s alá nem veti magát Isten irányításának. Ekkor kaphatja meg az ajándékot, melyet Isten nyújtani kíván. Ő semmit sem tart vissza a szükségét átérző lélektől. Az ilyen embernek szabad bejárása van Hozzá, akiben a teljesség lakozik. Mert így szól a magasságos és felséges, aki örökké lakozik, és akinek neve szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörték szívét’ (Ésa 57:15).” – *Jézus Élete*, 246.

Egy nagyon kedves felhívással fejezi be a laodiceaiaknak szóló levelét Krisztus. „Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem.”

Kér bennünket, hogy figyeljünk hangjára, nyissuk meg szívünk és életünk ajtaját, majd pedig megígéri, hogy „bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem.”

Kiknek szól a laodiceai üzenet?

„A laodiceai üzenet az Úr szőlője tétleneinek szól...”

A laodiceai üzenet azoknak szól, akik bár nagy világosságban és sok lehetőségben részesültek, mégsem értékelték ezeket...

Nagyon világosan ecseteli azok helyzetét, akik azt hiszik, hogy minden világosság az övék, akik büszkélkednek igeismeretükkel, de a megszentelő erő nem érződik életükben. Hiányzik szívükből Isten szeretetének heve, pedig a szeretetnek ez a heve teszi Isten népét a világ világosságává...

A laodiceai üzenet a leghatározottabban azoknak szól, akiknek a vallásos élete üres és hideg, akik nem hordoznak határozott bizonyosságot az igazság mellett.” – *A Te Igéd Igazság*, 237. 238.

„A laodiceai gyülekezetnek adott üzenet pontosan azoknak szól, akik nem alkalmazzák azt önmagukra.” – *Our High Calling*, p. 348.

„Van remény gyülekezeteink számára, ha figyelmesen hallgatnak a laodiceai üzenetre.”

„Az önszeretetet kirekeszti Krisztus szeretetét. Akik önmaguknak élnek, azok a laodiceai gyülekezet élvonalába tartoznak, mert lágymelegek, sem hidegek, sem melegek. Az első szeretet forrósága önző életbe fulladt. A szívben lévő Krisztus szeretete tettekben fejezi ki magát. Ha a Krisztus iránti szeretet lanyha, akkor az azok iránti szeretet is megromlik, akikért Krisztus meghalt. Talán megvan a buzgóság és szertartások iránti lelkesedés külső formája, de ez csak az önmaguk gőgös vallása. Krisztus úgy írja le őket, mint akiknek íze undorító.

Köszönjük meg az Úrnak, hogy bár ez a csoport igen nagyszámú, de van még mindig idő a megtérésre.” – *Counsels to Writers and Editors*, p. 99.

Üzenet a pusztuló világnak

„A laodiceai üzenet most szól. Hirdessétek az embereknek az üzenet minden részét, ahol csak utat nyit a Gondviselés. A hit általi megigazulás és a Krisztus igazságossága legyen hirdetve a pusztuló világnak.” – *A Te Igéd Igazság*, 239.

Bátorítással telt üzenet

„Az igaz Tanú tanácsa nem mondja reménytelennek a lágymelegek esetét. Van lehetőség helyrehozni állapotukat. A laodiceai üzenet tele van bátorítással, hiszen a visszaesett gyülekezetnek még módjában van megvenni a hit és szeretet aranyát, övék lehet Krisztus igazságosságának fehér öltözete, hogy ne látszódjon mezítelenségük rútsága. Tiszta szív, tiszta szándék jellemezheti majd a ma még lagymatagokat, s azokat, akik Istent és a mammont is igyekeznek szolgálni. Módjukban áll megmosni jellemük ruháját és megfehéríteni a Bárány vérében.” – *The Review and Herald*, August 28, 1894.

„Van remény gyülekezeteink számára, ha figyelmesen hallgatnak a laodiceai üzenetre.” – *Manuscript*, vol. 18, p. 39.

Melegítsd fel hitéleted!

Írta: P. Balbach

Sok keresztény hitélete „fullad kudarcba” és kerül alvó állapotba, amelyet úgy ismerünk, mint „laodiceai állapot”. Sátán boldog, amikor nagyon elfoglaltak vagyunk – még akkor is, ha gyülekezeti munkáról van szó – és nincs időnk tanulmányozásra valamint lelki növekedésre, ami megadhatná a személyes tapasztalatot Barátunkkal és Megváltónkkal, Jézus Krisztussal. Ez a „megállt” helyzet, valójában azt jelenti, hogy visszahúzódtunk, hiszen a keresztény élete folyamatos haladás kell legyen – állandóan fejlődünk kell, hogy örökéletet nyerhessünk.

Mielőtt megerősödhetnénk az Úrban és felizzíthatnánk keresztényi életünket, meg kell ismernünk állapotunkat. Még ha nem is gondoljuk betegnek magunkat, akkor sem lehetünk biztosak abban, hogy az úgy is van. Pál apostol mondja: „Azért a ki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék.” (1Korinthus 10:12) Pál a büszkeség és önteltség veszélyéről beszélt. Ha jellemünk nem alakul át az isteni hasonlóságra, akkor nem léphetünk be Isten országába. Ismerjük-e valódi lelki állapotunkat? Igazán törekszünk-e a mennyei királyságba való bejutásra, vagy meg vagyunk elégedve a földi országunk által nyújtott boldogsággal?

Olyanok vagyunk-e, mint a gazdag ifjú, aki túl önző volt ahhoz, hogy megossza vagyonát a szegényekkel és így elveszítette a mennyországot? (Máté 19:22)

Olyanok vagyunk-e, mint Dina, Jákóbnak lánya, aki „kiméne pedig... hogy meglátogassa annak a földnek leányait” (1Mózes 34:1), és így elveszítette keresztényi életét?

Túl „tiszták” vagyunk-e, mint a papok és Léviták az irgalmas samaritánus példázatában, és nem törődünk a „tisztátalan” de haldokló felebarátunk rászorultságával? (lásd: Krisztus Példázatai, 262.)

Olyanok vagyunk-e, mint Sámson, aki figyelemre se méltatta szülei tanácsát és nem a hite szerint valót vett feleségül, elhagyva így keresztényi életét?

Olyanok vagyunk-e, mint Jakab és János anyja, a Zebedeus felesége, aki annyira nagyravágyó volt, hogy az ország legmagasabb pozícióját szerette volna fiai számára, de csak a mulandó országgal törődött?

Olyanok vagyunk-e, mint Péter, aki annyira beképzelt volt, hogy magabiztosan azt mondta az Úrnak, hogy ő kész „mind tömlöczre, mind halálra menni” (Lukács 22:33)? „Önteltsége lett a veszte.” – *The Review and Herald, December 16, 1902*

Túl „tiszták” vagyunk-e, mint a papok és Léviták az irgalmas szamaritánus példázatában, és nem törődünk a „tisztátalan” de haldokló felebarátunk rászorultságával?

Olyanok vagyunk-e, mint Nikodémus, aki „ahhoz büszke volt, hogy nyíltan beismerje a galileai Tanító iránt érzett rokonszenvét?” – *Apostolok Története*, 71.

Előírásokhoz ragaszkodók vagyunk-e, mint az írástudók és farizeusok, úgy gondolva, hogy öngazultságunk fogja megadni a mennyországba való bemenetelt? (Máté 5:20)

Hogyan gyengülünk el lelkileg?

Vizsgáljuk meg az okokat, hogy miért gyengül el lelkileg a keresztény:

1. Az ima és az örködés elhanyagolása.

Manapság az élet túlságosan is lázas, gyors, sűrű, megterhelt. Annyi mindent el kell végezni és csak kevés idő van arra, hogy meg is legyen. Van egy régi mondás: „Ha Sátán nem tud gonoszságra bírni, akkor elfoglaltá tesz.” És mi ennek a következménye? Állandóan csak rohanunk – elfoglaltak és elfoglaltak és elfoglaltak vagyunk. Vagyis, nem vagyunk lusták. Azonban a kemény munka, önmagában nem egy cél. Még akkor sem, ha Isten ügyében végzünk jó dolgokat. Hiszen annyira elfoglaltakká tudunk válni az Úr munkájában, hogy elfelejtkezünk a munka Uráról. A dolog lényege, hogy: Ne hanyagoljuk el az imát és az örködést! Nyomunkban az ellenség, és ha nem figyelünk, akkor azonnal behálóz körmönfont kísértéseivel. Ha nem fohászunk menyeyei erőért és bölcsességért, akkor az élet földi dolgai könnyedén lehúznak bennünket.

Jézus ajánlja: „Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne esetek; mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtlen.” (Máté 26:41)

„Az ima elhanyagolása következtében a keresztény elgyengül, elveszíti önuralmát és szabad folyást enged a szennyes gondolatoknak és érzé-

seknek.” – *Pamphlet 66*, p. 36.

„Isten félelme azért halványodik el ifjúságunk körében, mert elhanyagolják a Biblia kutatását.” – *Bizonyosságtételek*, 5. kötet, 25.

2. A világosság értékelésének gyengülése.

Az emberi természet hajlamos arra, hogy az önmaga igazát a régi szokásokkal és a bevett módszerekkel igazolja. Isten azonban szeretne megszentelni bennünket. Mind magasabb és magasabb szintre hív bennünket, amilyenben soha azelőtt nem volt még részünk. Ha értékeljük és megbecsüljük szavának világosságát, akkor ereje által Ő fog eljuttatni bennünket újabb magaslatokra és tisztább, szentebb életre.

„Ösztönös tulajdonságaink – hacsak a Szentlélek nem teszi helyre őket – magukban hordják az erkölcsi halál csíráit. Az Istennel való élő kapcsolat nélkül nem tudjuk kivédeni önző énünk, önszeretetünk megszentetlen hatásait, és legyőzni a kísértéseket.” – *A Nagy Orvos Lábnymán*, 327.

3. Helytelen irányba nézni.

„Sokan azért gyengülnek el lelkileg, mert Krisztus helyett önmagukra tekintenek.” – *Isten Csodálatos Kegyelme*, 259.

A hívők „gyengék és alkalmatlanok lettek, mert testben bizakodtak. Az emberi bölcsességben való bizakodás nem segíti elő a kegyelemben és Krisztus ismeretében való növekedést.” – *Az Evangélium Szolgái*, 256.

Lelkierőnk a mennyből ered. Csupán emberi tulajdonságok – akár sajátunk, akár másik halandóé – képtelenek arra, hogy a Krisztusban győzelmet hozzanak számunkra.

4. Engedni a kísértésnek.

„Aki egyszer engedett a kísértésnek az lelkileg meggyengül, és másodjára sokkal könnyebben megte-

szi.” – *Historical Sketches*, p. 133.

Valahányszor engedünk az ellenségnek, mindig gyengébbekké válunk. Ezzel szemben, valahányszor bátran ellenállunk a kísértésnek, egyre erősebbek leszünk.

5. Öndicsőítés.

E világ megromlott, mivel lakóit becsapta az, aki régóta büszke szépsége, értelme, tehetsége és vezetői képessége miatt. Ezen dolgok ismeretében, hogyan tudunk annyira ostobák lenni, hogy folytatjuk ugyanezeket? Ébredjünk fel és fogjuk fel, hogy ellenség által megszállt területen születtünk. Az önfelmagasztalás levegőjét kell belélegeznünk. Összehangolt erő kifejtést kell tennünk annak érdekében, hogy megmeneküljünk annak visszatartó, mérgező párájától és kövessük inkább Jézus Krisztus magatartását és példáját.

„Az öndicsőítés miatt elgyengülünk és kiprovokáljuk az ellenség kísértéseit. A bibliai igazságok őszinte gyakorlása által van biztonságunk. Isten előtti megalázkodással kérjük az Ő megmentő erejét.” – *Pamphlet 20*, p. 3.

6. A keresztényi köteleességek hűséges teljesítésének elhanyagolása.

Az ellenség örömét leli abban, hogy ne tulajdonítsunk kellő fontosságot köteleességünknek. Könnyű és egyszerű feladatnak festi azt le számunkra. „Ha az összes keresztényi köteleesség hűséges végrehajtásával nem szerzel lelki erőt, ami által közelebb és szentebb kapcsolatba kerülsz Megváltóddal, akkor erkölcsi erőd meg fog gyengülni.” – *Counsels on Health*, p. 368.

7. A világ számára szóló világosság elzárása.

Az evangélium üzenetének csodálatos világossága nem azért lett ránk bízva, hogy felfuvalkodjunk

Újra és újra fel kell emeljük szemeinket Reá, aki megfeszítettett.

egy „szentebb vagyok, mint te” magatartással. Tény, hogy nem csak számunkra szól kizárólagosan. A szándék az volt, hogy a földön mindenki részesüljön benne. Annyira el vagyunk telve önmagunkkal, hogy az útjába állunk ennek? Egyre jobban elgyengülünk ahhoz, hogy ezt a dicső üzenetet erőteljesen vigyük a világ számára?

„Sokan azért erőtlenekek lelkileg, mivel az Isten által rájuk bízott világosságot nem ragyogtatták tovább a világ számára. Nem kapcsolódtak össze Krisztussal és így nem váltak az áldások csatornáivá.” – *The Review and Herald, January 12, 1897.*

Légy erős az Úrban

Pál apostol mondja: „Legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében.” (Efézus 6:10.) Ahhoz, hogy lelkileg erősek legyünk, az ellenkezőjét kell megtapasztalnunk annak, mint ami elgyengített bennünket. Itt van néhány lépés, amiket ehhez meg kell tennünk:

A Szentlélek keresése

Most van itt az ideje, hogy a késői eső kitöltessen teljességgel – mérték nélkül. Miért nem fohászunk teljes erővel az Úrhoz megígért áldásaiért? Mire várunk még?

„Krisztus mindent megadott annak érdekében, hogy erősek lehessünk. Nekünk adta Szentlelkét, akinek feladata, hogy Krisztus minden ígéretét emlékeztünkbe idézze.” – *Isten Csodálatos Kegyelme, 259.*

„A Szentlélek juttat bennünket szeretethez, örömhöz, békéhez, erőhöz és vigaszhoz; hasonlatos az örökélet kútfejehez. Mindenki számára ingyen van az áldás.” – *The Faith I Live By, p. 53.* „A Szentlélek jelenléte ad erőt a győzelemhez.” – *Fundamentals of Christian Education, p. 452.*

Imaéletünk megújítása

A titkos ima békeségre és belső erőre gyújtja az embert.

„Szüntelen imádkozzatok. Min-

denben hálákat adjatok; mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézus által ti hozzátok.” (1Thessalonika 5:17.18)

„Az ősatyák az ima emberei voltak, ezért Isten nagy dolgokat tett értük...

József imádkozó ember volt, azért az Úr megőrizte őt a bűntől oly befolyások közepette, amelyek el akarták téríteni Istentől...

Mózeset, aki sokat imádkozott, úgy ismerték, mint a föld legszelídebb emberét... [Ő] az igazi Erőforráshoz járult...

Dániel az ima embere volt és Isten bölcsességet és szilárdságot adott neki, hogy ellenálljon minden olyan befolyásnak, amely a mértéktelenség törébe csalta volna. Még az ő ifjúságában is erkölcsi hős volt a Mindenható ereje által.” – *Az Én Életem Ma, január 16.*

A személyes imán kívül a családi ima is erősíti az otthont, és a gyülekezetben elmondott ima Krisztus egész testét erősíti.

Mi most évenkénti Imahétre gyűltünk össze. Tudjuk-e olyanná tenni ezt az Imahetet amilyen még soha eddig nem volt? Miért ne tehetnénk ezen alkalmat egy valódi „felső szobának” megtapasztalásává, ahol a különbözőségeket félretesszük és a szívek úgy egybeforrnak, mint még soha ezelőtt?

„Ima alkalmakat kell tartani a Szentlélek kitöltése érdekében.

Össze lehetne hívni a világ minden gyülekezetét, hogy együttesen kiáltsanak fel a Szentlélekért. Ha így cselekszünk, Krisztus az Ő jelenlétével mindig megelégit bennünket, és minden szükségletünket betölti. Krisztus gondolatai lesznek majd bennünk is.

Isten nem fogja megtenni az emberért azt, amit az Ő elvárása szerint, az embernek kell megtenni önmagáért, saját buzgó és készséges együttműködésével...

Az Úr hosszú időn keresztül, újra meg újra vágyott rá, hogy gazdag mértékben adja Lelkét, de nem volt

hely számára, ahol megnyugodhatt volna. Nem ismerték föl, és nem értékelték. Az elvakult értelem, a kemény szív olyannak értelmezte, mint amitől tartaniuk kell. Némely rejtett gonoszság megbújik a szívben, hogy akadályozza Isten hatalmának megnyilvánulását, ezért Isten Lelke nem tud leszállni...

„Majd ha Isten népe hinni fog, majd ha figyelmüket arra fordítják ami igaz, élő és valóságos, akkor a Szentlélek erőteljes mennyei ársjai fognak kitöltetni a gyülekezetre.” – *Manuscript Releases, vol. 4, pp. 335, 336.*

Naponta fogyaszd Isten Igéjét

Létezik a világban egy nagyon sajnálatos tünet, amely úgy ismeretes, mint anorexia nervosa (pszichés eredetű étvágytalanság). Ennek a szomorú állapotnak az áldozatai, annyira kevés ételt fogyasztanak – mindamelllett, hogy éhesek – hogy lesóványodnak és a megfelelő táplálék hiánya miatt megannyi egészségügyi következménytől szenvednek. A legnagyobb tragédia az, hogy önmagának okozza a problémát, ami könnyen elkerülhető lenne. Leginkább a beteg rögeszméje miatt történik az egész, mivel egyfajta karcsú külsőt képzel el magának, túl minden értelmes határon.

A Szentírás megjövendöl bizonyos éhínséget. Kíéheztetjük-e szándékosan önmagunkat annyira, hogy lelkileg lesóványodunk, mivel nagyon lecsökkentjük az időt, amit az élet kenyerének – Isten írott szavának – fogyasztására szánunk? Igen? Miért teszünk így? Mire teszünk nagyobb hangsúlyt? Talán annyira kitöltik gondolatainkat a külső szükségleteknek eltúlzott volta, hogy mellőzzük a Szentlélek általi létfontosságú belső ékesítést? Hová vezet ez?

„Az ember nem csak kenyérről él, hanem mind azzal él az ember, ami az Úrnak szájából származik” (SMózes 8:3)

„Az étel, amit egy alkalommal elfogyasztunk, nem elég mindörökre. Mindennap kell táplálkoznunk. Hasonlóan ehhez, naponta kell fogyasztuk Isten Igéjét, hogy a lélek élete új

erőt kaphasson. A dicsőség reményességét adja Krisztus azoknak, akik folyamatosan Isten szavával élnek. A Biblia olvasásának és tanulmányozásának elmulasztása lelki éhséget okoz.” – *Our High Calling*, p. 209.

Istenbe vetett bizalom

„Amíg akaratumat Isten alá rendeljük, bízunk erejében, bölcsességében, Ő biztos ösvényeken vezet, hogy betölthessük a nagy tervéből ránk eső részt. Ám aki a maga erejére vagy bölcsességére alapoz, az elválasztja magát Istentől.” – *Jézus Élete*, 167.

„Erősséged csakis Istenben van – Istenbe vetett egyszerű és teljes bizalomban.” – *Christ Triumphant*, p. 45.

„Ha Isten lesz erősségünk, világosan felismerjük kötelességeinket, és szándékaink önzetlenné válnak. Életünket nemes igyekezet hatja át, amely kizár minden közönséges indokot.” – *Az Evangélium Szolgái*, 71.

Tekints a Golgotára

„Mert a keresztről való beszéd boldogság ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje.” (1Korinthus 1:18)

„Amikor a bűn lényegét meglátva, erőtlenül hullunk a kereszt elé, bűnbocsánatot és erőt kérve, akkor imánk meghallgatásra és válaszra talál. Akik Krisztus nevében tárják kéréseiket Isten elé, sohasem utasítatnak vissza.” – *Prayer*, p. 239.

„Korlátlan az a segítség, amit a megváltó hajlandó megadni számunkra. Arra kér, hogy vigyük életünkbe a kegyelmet, ami megtart bennünket a bűntől. A Golgota keresztről kapunk szabadságot, reményt és erőt.” – *In Heavenly Places*, p. 275.

Állhatatosság a naponkénti jó cselekedetekben

„Azoknak, akik a jó cselekedetben való állhatatossággal dicsőséget, tisztességet és halhatatlanságot keresnek, örök élettel.” (Róma 2:7)

„Ne tekints aggódva a holnapra! Ma használd fel idődet a lehető legjobban. Ma ragyogtasd a világosságot Krisztusért, még a legkisebb kötelességek végrehajtásában is... A mai nap kötelességeinek hűséges tel-

jesítése készít fel friss buzgalomra a holnapi munkához, hogy elmondhasuk: 'Mindedig megsegített minket az Úr!' (1Sámuel 7:12) Álljunk cselekvésre készen mindig az Úr előtt.” – *In Heavenly Places*, p. 242.

Vesd az igazság magvát

Nem elegendő az alkalmas helyen és időben végezett missziómunka. Készen kell legyünk költeni és küldetni arra. Készen kell legyünk arra, hogy feláldozzuk időnket, javainkat és talán még rokoni kapcsolatainkat is, azért hogy lelkeket tudjunk megnyerni. Lássuk mit mond az ihletés számunkra: „Nagyobb gyülekezeteink számos tagja jóformán semmit nem tesz. Holott jó munkát végezhetnének, ha ahelyett, hogy egyetlen helyre zsúfolódnak össze, olyan helyekre szélednének szét, ahová még nem hatott be az igazság. A túl sűrűn ültetett fák, nem fejlődnek megfelelően. A kertész átülteti őket, hogy legyen elég helyük a növekedésre, s ne legyenek visszamaradottak és csenevészek. Eredményesen alkalmazhatnánk ezt a szabályt nagyobb gyülekezeteinkre is. Pontosan ennek a hiánya miatt haldoklanak lelkileg sokan a tagok közül. Satnyává, terméketlenné válnak. Átültetve, volna elég helyük az életerős növekedéshez.” – *Bizonyosságtételek*, 8. kötet, 183. 184.

A szeretet felmelegítésére vannak Istennek módszerei

Az Úr kijelenti: „Beviszem a harmadrészt a tűzbe, és megtisztítom őket, amint tisztítják az ezüstöt és megpróbálom őket, amint próbálják az aranyat; ő segítségül hívja az én nevemet és én felelni fogok néki; ezt mondom: Népem ő! Ő pedig ezt mondja: Az Úr az én Istenem!” (Zakariás 13:9)

„Próbák által hozza felszínre az Úr gyermekei erősségét. Nem lehet elviselni a forróságot? Mentese a bűntől a lelkiismeret? Bizonyosságot tesz-e a Szentlélek arról, hogy Isten gyermekei vagyunk? Ezeket akarja az Úr kideríteni a próbákkal. A szenvedések kemencéjében tisztít meg bennünket minden szennyeződéstől. Ő adja a próbákat, de nem azért, hogy szükségtelen fájdalmat okozzon, hanem

hogy Reá tekintsünk, hogy megerősödjünk kitartásban, hogy megtanítson arra, hogy ha nem lázadozunk, hanem bizalmunkat vetjük Belé, akkor megéljük a megváltását.” – *In Heavenly Places*, p. 269.

Pál apostolmondja: „Annakokáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongatásokban Krisztusért.” (2Korinthus 12:10)

Az Úr küld számunkra próbákat hitünk gyakorlásához. „Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van. Mert békességes türesemre van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedvén, elnyerjétek az ígéretet. Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljő és nem késik.” (Zsidók 12:10)

„Nézz fel, nézz fel és szüntelen növekedjék hited! Ez a hit vezessen azon a keskeny ösvényen, amely Isten városának kapuin át a végtelenbe vezet, a megváltottak részére készített, széles és határtalan dicső jövőbe.” – *Bizonyosságtételek*, 9. kötet, 195.

„Hitünk meg lesz majd próbálva, de azok csak növelni fogják lelki erőnket és izmainkat. Azért jönnek ezek, hogy hitünk megedződjön és remegő kezeinket előrenyújtva, tartsuk azokat az 'Így szól az Úr'-on. Ily módon fogunk tisztességet és dicsőséget hozni Istenre. Hitünk különleges próbái a kétségek és az aggodalmak, amelyek ellen harcolni hívatattunk, és amiket Isten azért alkalmaz, hogy a dicsőségnek egy sokkal nagyobb és örökkévaló mértékét kaphassuk. Újra és újra fel kell emeljük szemeinket Reá, aki megfeszítettet. 'Nézz és élsz', visszhangoztak a szavak keresztül Izráel táborán, amikor a rézkígyót felállították. A hit ezen cselekedete volt elvárva mindazon szenvedőktől, akiket a tüzes kígyók megmártak, és biztosítva voltak afelől, hogy ha feltekintenek, akkor élni fognak. Mi is fel kell nézzünk, hogy éljünk.” – *The Signs of the Times*, April 18, 1895.

KRISZTUSÉRT

LÁNGOLNI

Írta: Liviu Tudoroiu

Így szólván a foglyoknak: Jőjjetek ki! és azoknak, a kik sötétben ülnek: Lépjetek elő! Az utakon legeljenek, és minden halmokon legelőjük lesz... Ímé, ezek messziről jönnek ímé, amazok észak és a tenger felől, és amazok Sinnek földéről!” (Ésaiás 49:9.12)

Sohasem volt pompásabb megbízatása törekeny emberi lénynek, minthogy tanítványainak neveztesünk. Misszionáriusnak lenni annyira, mint érzékelni azok fájalmát és szenvedését körülöttünk, akiket az sokkal jobban érintett, mint bennünket. Ez ébreszti rá a lelkiismeretet, hogy észrevegye az éhező lélek üres és magára maradt szívét. Ez teszi az embert egy megfelelőbb misszionáriussá, az állandó önmegtagadáson keresztül és a mások szenvedésével és szűkölködésével való törődés által.

Vallási körökben az egyik legkényesebb teológiai téma – Krisztusért lángolni. Meg kell hagyni a vélemények eltérések. Szükséges, hogy a főcímet néhány pontban sorba szedve tisztázzuk, annak érdekében, hogy érthetően hangozzék.

1. Vallási buzgóság

A vallási buzgóságot gyakorta úgy ítélik meg, mint a valódi megtérés jellemzőjét. A kérdés a következő: Megtérés, mire vagy kihez? Ha valaki életében magatartási és érzelmi változás tapasztalható, akkor azt megtérésnek nevezzük. Nem szabad elfelejtenünk, hogy a legjelentősebb változásokon túl, módosul az ember valóságról alkotott véleménye is. A gondolkodás, az ahogyan a dolgokat megítéli, teljesen irányt változtat, és most már más fényben látja azokat. Sokan megtapasztalták már a teológiai értelemben vett megtérést, Krisztus igaz ismerete nélkül. Megváltozhat véleményünk különböző teológiai témában, anélkül hogy bármi más változna, sőt mi több, anélkül hogy Krisztussal való viszonyunk változna. Annak érdekében, hogy maradjunk szorosan a bibliai dolgoknál, nézzük meg János, a „mennydörgés fia” megtérését. Ő elfogadta Krisztus hívását. Követője lett Krisztusnak, egész idejét Krisztussal töltötte, és még misszionárius is lett belőle, hirdette az ígét, csodákat vitt véghez és még sok-sok más

Lehet bármilyen nemes a szándék – bármilyen jó a cél – de ha Jézus vére nem szentelte meg, akkor az emberi büszkeség sajnálatos szégyenbélyegét fogja viselni.

dolgot is megtett Krisztusért. Mind ezen dolgok mentén, tudunk-e teljes meggyőződésre jutni az ő megtérése felől? Amikor ő és Jakab meglátogattak bizonyos számáriabeli településeket, János annyira öntelt volt Mestere miatt, hogy biztosra vette, hogy Jézus tanítani fog az isteni bölcsességről. János meg volt győződve arról is, hogy a számáriabeliek elfogadják majd az üzenetet. De micsoda meglepetés érte – a falubeliek elutasították a Megváltót.

János és Jakab azonnal harcot javasoltak Jézusnak: „Uram, akarod-e, hogy mondjuk, hogy **tűz szálljon alá az égből**, és emészsze meg ezeket, mint Illyés is cselekedett?” (Lukács 9:54) Az ilyen hozzáállás nagyon általános a vallásos és hitetlen világban egyaránt. Lehetséges-e az, hogy „János a szeretett” másik erő hatalma alatt volt mindaddig míg Jézussal volt? Lehetséges-e az, hogy mint misszionárius, János és mások is, nem ismerték azt a lelkiületet, amely cselekedeteiket és érzéseiket uralta? „Akarod-e, hogy mondjuk, hogy **tűz szálljon alá az égből**, és emészsze meg ezeket?” – mondták ők.

Ezen hősiesség tettnek vélt cselekedet után János és testvére – a másik „mennydörgés fia” – elvárta, hogy kellőképpen méltányolva legyenek. Jézus azonban nagyon kellemetlen igazságot mondott: „Nem tudjátok minémű lélek van ti bennetek. Mert az embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa.” (Lukács 9:55.56)

János kész volt, hogy megossza Isten kegyelmének üzenetét, de csak „jó emberekkel”. Nem tudott továbbhaladni egy lépést sem, mivel képtelen volt elfogadni azt a tényt, hogy a manna az égből a jó és rossz embereknek egyaránt hullott. Jánost úgy ismerték, mint nagyon lelkiismeretes hívőt, mint aki „Krisztusért lángol”, azonban amit tett az megmutatta azon lelkiületet, amely szándékait uralta. Lehet bármilyen nemes a szándék – bármilyen jó a cél – de ha Jézus vére nem szentelte meg, akkor az emberi büszkeség sajnálatos szégyenbélyegét fogja viselni. A vallási buzgalom csak akkor előnyös, ha Krisztus Lelkétől származik. Egyébként létre-

hozza ugyanazt a fanatizmust, amely nagyon gyakran vezet vallási vakbuzgósághoz és háborúhoz.

Mondhatod, hogy: „János már elhunyt, akkor most mit kezdünk ezzel a dologgal?” Ez így van. Az ember akit Jánosnak hívtak, már meghalt, azonban ugyanaz a lelkiület ma is működik, és azonos vallási buzgóságot idéz elő. Sőt mi több, ugyanúgy a büszkeségtől való önmámorosságot – elvakultságot – fejezzük ki, és így gyengék vagyunk ahhoz, hogy az isteni elvárásoknak megfelelően teljesítsük kötelességünket. Talán „lángolunk”, de ha gondolkodásunk és magaviseletünk ugyanazt a türelmetlen és kegyetlen lelkiületet fejezi ki, mint amelyet Jánosé, a mennydörgés fiáé mutatott, és ha hasonlóan ítélünk meg másokat, akkor a világ többi részére nem leszünk hatással. A prófétaág lelke kijelenti:

„Nem képezi Krisztus küldetésének részét, hogy arra kényszerítse az embereket: fogadják el Őt. Sátán és az általa indított emberek akarják a lelkiismeretet kényszeríteni. A gonosz angyalokkal szövetséges emberek **az igazságért érzett buzgalom álruhájában** zúdítanak szenvedést embertársaikra, hogy saját vallási felfogásukra térítsék őket. Krisztus azonban mindig kegyelmes, mindig szeretetének bemutatásával akar győzni. Nem tűrhet meg vetélytársat a lélekben, nem fogadhat el részleges szolgálatot. Csak önkéntes szolgálatot kíván, hogy a szív önként, a szeretet kényszerének engedjen. Nincs következetesebb bizonyítéka, hogy Sátán lelkiülete tölt el minket; mint ha készek vagyunk megsebezni és elpusztítani mindazokat, akik nem értékelik munkánkat vagy elgondolásainkkal ellentétesen cselekszenek.” – *Jézus Élete*, 412.

Előfordult-e már veled is, hogy számodra is meglepő módon, ilyen buzgalmat tanúsítottál – őszinte vággyal – a Krisztus igazságáért, és nagyon erőszakosan és tapintatlanul

akartad mások „gondolkodását kijavítani”? Én jól éreztem magam, és talán túl hosszú ideig is, az én sikertelen és megtévedt lelki életemben, még mielőtt ráébredtem szívem ürességére és kifényezett, kiszépített álszenteskedésekre, de egyszer csak a Kősziklára estem. Megértettem az emberi élet értékét és hogy Valaki megfizette az egykor általam lebecsült lelkek megváltásának árát.

„Minden emberi lény testileg, lelkileg, szellemileg Isten tulajdona. Krisztus mindenkinek a megmentéséért meghalt. Semmi sem bánthatja jobban Istent, mint ha emberek vallási vakbuzgóságból olyanoknak okoznak szenvedést, akiket az Üdvözítő vérén váltott meg.” – *Jézus Élete*, 412. 413.

„Nem Krisztus követője, aki lecsüti a szemét, elfordul a tévelygőtől, s hagyja akadálytalanul lezuhanni a lejtőn. Akik elől járnak mások bevádolásában, buzgón a törvény elé vonják őket, azoknak élete gyakran bűnösebb a meghurcoltakénál. Az emberek gyűlölik a bűnöst, de szeretik a bűnt. Krisztus gyűlöli a bűnt, de szereti a bűnöst. Ez a lelkiület jellemzi minden követőjét is. A keresztény szeretet késedelmes a bírálatban, gyorsan észreveszi a megbánást, kész megbocsátani, bátorítani, a vándort a szentség ösvényére állítani, és lépteit ott megerősíteni.” – *Jézus Élete*, 390.

„A történelem legsötétebb fejezetei tele vannak vakbuzgó vallásos emberek bűncselekményeivel. A farizeusok Ábrahám gyermekeinek mondták magukat, dicsekedtek az isteni kijelentések birtoklásával. Ezek az előjogok azonban nem védték meg őket az önzéstől, rosszindulattól, haszonleséstől, a legnagyobb képmutatástól. Azt hitték, hogy ők a világ legvallásosabb emberei, ezzel szemben úgynevezett igazhitűségük az Úr megfeszítéséhez vezetett.

Ugyanez a veszély ma is fennáll. Sokan keresztényeknek vallják magukat, mivel keresztény hitvallást

„A keresztény szeretet késedelmes a bírálóban, gyorsan észreveszi a megbánást, kész megbocsátani, bátorítani.”

tettek. Ám az igazságot nem valósítják meg a gyakorlati életben.” – *Jézus Élete*, 253.

2. Akinek sok bűne bocsáttatott meg, az jobban szeret

Egyszer egy idős hölgy tapasztalatát hallottam, aki egész életében könyvevangélistaként dolgozott, és minden vagyonával a szegényeket segítette, és könyveket nyomtatott a teljes Észak-Amerikai terület számára. Egyszerűen mondva, a gyülekezet hőse volt. Halálos ágyánál, mint lelkész, megkérdeztem tőle, hogyan érzi magát ezen napokban, amelyre így válaszolt: „Atyafi, ellenemre vannak ezek a napok és már kifogytam a lehetőségekből. Amit mondani fogok most az nagyon meglepő lesz számodra. Tudom, hogy mindenki úgy ismer, mint egy odaadó személyt. Tudom, hogy könyvet akarnak írni életemről – de mondom neked, atyafi...” És hangja elcsuklott hulló könnyei mögött. „**Én nem ismerem Jézust**, mint személyes Megváltót. Igen, Krisztusról szóló könyveket adtam el. Igen, diákokat tanítottam hogyan árulják a Jézusról szóló könyveket, de nem érzem, nem ismerem Őt úgy, mint Barát, mint Megváltó.”

A hideg futott végig a hátamon amikor végiggondoltam az ő tapasztalatát, és lelkiismeretem legelső tette volt, hogy tanulmányozzam az Úrral, Jézus Krisztussal való saját viszonyomat. Én is hasonló helyzetben vagyok? Tanulhatok-e valamit az ő tapasztalatából? Megszólal-e egy csengő lelkiismeretemben, amely figyelmeztet, hogy Isten kegyelme véges számomra?

Barátom, van-e neked is egy hang ott belülről? Remélem, hogy igen. Haladj a biztonságos oldalon ezen helyzetben és hallgass lelkiismereted hangjára. Ha lelki életed rossz a maga valóságában, akkor hallgass az Úrra. Ő lehetőséget kínál neked, talán az utolsót. Ha hiszed, akkor megadja neked a bűnbocsánat biztosítékát és az alázatosság valamint megbecsülés ér-

zetét hozza létre benned. Ennek eredményeként annyira **szeretni fogod**, annyira **lángolni fogsz érte**, hogy eszközzé válsz kezében az emberek megmentése érdekében. Az Úr Jézus Krisztus szeretné, hogy megtaláld a szabadságot és békét, amely az Ő vére általi megbocsátáson keresztül van.

Atyafiak és testvérnők, fiatalok és idősek, a legsikeresebb misszionáriusok azok, akik **biztosak abban, hogy van megbocsátásuk**. Akik nem biztosak abban, hogy rossz emberek, de mégis valaminek a hiányában vannak – azok nem **„lángolnak Krisztusért”**. Rendszerint azok a legmegbízhatóbb misszionáriusok, akik megbánták tévedéseiket. Akinek sok bűne bocsáttatott meg, az jobban szeret. Hogyan válaszolt Péter háromszor is Jézus kérdésére, amely arra képesítette, hogy misszionárius legyen: Simon Péter, Jónának fia... szeretsz-e engem? Alázatosan válaszolta: Uram, Te aki mindent tudsz, tudod, hogy szeretlek. Ez a válasz tette alkalmassá Pétert a nemes feladatra.

„Jézus az összegyűlt tanítványok előtt hozta elő Péter bűnbánatát és mutatta be, hogy mennyire mélyen megalázkodott az egykor dicsekvő tanítvány. **Most egy nagyon fontos megbízatást kapott, hogy Krisztus nyájáról viseljen gondot**. Habár, nem lehet kifogásolni a további képesítéseket sem, mégis Krisztus szeretete nélkül senkiből nem válhat hűséges pásztor a keresztényi nyájon. Tudás, ékesszólás, jóindulat és **buzgalom**, mind kell hogy segítsék a jó munkát, de Jézus szeretetének a szívbe való áradása nélkül a keresztény lelkész munkája sikertelen.” – *The Spirit of Prophecy*, vol. 3, p. 231.

Péter valóban **szerette Jézust; lángolt Mesteréért**. Ezért tudott erőteljes és lelkes szavakkal így szólani: „Ezüstöm és aranyam nincsen nekem; hanem amim van, azt adom neked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj!” (Apostolok Cselekedetei 3:6)

3. Szó szerint „tűzben Jézusért.”

Róma tűzben volt. Kigondolták a keresztény üldözések aljas módját és sokakat máglyára küldtek. Róma a szó szoros értelmében tűzben állt emberi fákllyaktól, a Jézus nevéért, és Isten művéért. Az utcákon és az amfiteátrumban mennyei éneket lehetett hallani: „Néro... megbocsátunk neked.” Utolsó leheletükkel is életüket hitelesítették így a keresztények, és örökségként hagyták hátra, hogy mit jelent **Krisztusért lángolni**. Munkájuk itt a földön, Krisztus jellemét tanúsította, de oly mértékben, hogy így kiáltottak fel: „Néro... megbocsátunk neked!”

Ezek a keresztények képesek voltak megbocsátani Krisztus és követői egyik legelvetemültebb emberi ellenségének. Mivel a kereszténységet úgy tekintették, mint a római birodalom elleni árulást, ezért ugyanaz a végzet várt Péterre, Pálra és keresztények millióira, akik meghaltak „tűzben Jézusért.”

„Jézust hamisan a római hatalom elleni lázadás büntetével vádolták meg, és ezért ítélték kereszthalálra. Azok számára, akiket ezért az árulásért ítélték halálra, különleges, a gonosztevők számára fenntartott temetkezési helyet jelöltek ki.” – *Jézus Élete*, 681.

„Megérkezése után Pált, Rómában sötét föld alatti börtönbe zárták, ahol pályafutását be is fejezte. A szörnyű vád miatt, hogy a legaljasabb és legborzalmasabb gonoszítottat követte el a város népe ellen, közutalat volt a sorsa.” – *Apostolok Története*, 337.

„Isten gondviselése volt, hogy Péter apostol Rómában fejezhette be lelképásztori szolgálatát; Nero császár elrendelte bebörtönzését, Pál utolsó fogsága idején. Így tehát a küzdelemben megöszült két apostolnak, kiket eltérő működési körük hosszú éveken át elválasztott egymástól, most együtt kellett bizonyosságot tenni Krisztusról, a világ fővárosában; együtt hullatták vérüket, mint magvetést, szentek és mártírok aratására.” – *Apostolok Története*, 367.

„A keresztényeket a legrettenetesebb bűncselekményekkel vádolták – hamisan. Azt mondták, hogy miattuk vannak a csapások – az éhínség, a járvány, a földrengések. Közutalat és gyanakvás tárgyává lettek. A besü-

A keresztény vértanúk szó szerint lángoltak - mégis képesek voltak szeretni, mégis képesek voltak megbocsátani legelvetemültebb emberi ellenségüknek

gók pedig jutalom ellenében készek voltak elárulni az ártatlanokat, akiket azután a birodalom elleni lázadóként, a vallás ellenségeiként és a társadalom teherételeiként elítélték. Sokat közülük a vadállatok elé dobtak, vagy élve elégették az amfiteátrumokban. Egyeseket keresztre feszítettek; másokat vadállatok bőrébe bűjtattak, és az arénába dobva széttéptek a kutyákkal.” – *A Nagy Küzdelem*, 37.

Befejezés

A történelem tele van olyan állítólagos „hősökkel”, akik készen voltak **gyilkolni** Krisztus nevében, azonban kevesen voltak azok, akik készen voltak **meghalni** az Ő nevéért. Ezenképpen a történelem két legfontosabb folyamata ugyan azon dolog körül forog. Az emberek egyik osztálya, a többség – akik természetesen az üldözők – tintával írták a történelmet, míg a másik osztály, a kisebbség – az üldözöttek – saját vérükkel írták a történelmet. A múlt leckéiről nem szabad elfelejtenünk. Egy nap számunkra is hasznosak lehetnek. Eljön az idő, amikor hasonló dolgok támadnak Isten népe ellen. Ekkor csak azok fognak megállni, akik **Krisztusért égnék**.

Határozzuk meg pontosabban: jobban Szeretni az embereket, mint saját szükségleteinket, mint fontos dolgainkat, szeretni őket fájdalmink ellenére, szenvedéseink ellenére, minden nap ugyanavval a hevességgel. Ezt nevezném én „**Krisztusért való égésnek**.” Ez egy szilárd magaviselet, egy lelki állapot, egy mindennapi szükséglet, egy állandó sürgető érzés. Ez nem egy érzelmi kitörés, hanem egy gyöngéd, kedves, mindennapos derű, amely a Krisztus iránti kitartó szeretetet fejezi ki.

„Sokan a vakbuzgóság áldozatai. Lobogó láz emészti őket, amelyet könnyen összetévesztenek a vallással. Azonban, hogy Krisztus tanítványai vagyunk-e, azt jellemünk bizonyítja. Bennünk él-e Krisztus szelídsége, alázata és jótékony lelkülete? Kitéssékeltük-e lelkünk templomából a büszkeséget, gőgöt, önzést és bíráló lelkületet? Akik nem ezt tették, nem tudják, milyen lelkület

él bennük. Nem fogják fel, hogy az igazi kereszténység abban nyilvánul meg, ha sok gyümölcsöt teremnek Isten dicsőségére.

Egyszer láttam egy képet, amely egy tulkot ábrázolt az eke és az oltár között. Alatta felirat: „Mindkettőre kész.” Hajlandó fáradtságos munkát végezni a földeken, vagy az áldozati oltáron vérezni el. Erre az elhatározásra kellene eljutniuk Isten gyermekeinek. Szívesen menni, ahová a kötelesség szólít, igénytelenül, s áldozatot hozni az igazság ügyéért. A keresztény egyházat az áldozat elvére alapították. 'Ha valaki utánam akar jönni – mondta Krisztus – tagadja meg magát, vegye fel keresztjét naponta, és kövessen engem.' (Lukács 9:23) Egész szívünket, teljes szeretetünket várja. A lelkesedésnek, buzgalomnak és önzetlen munkálkodásnak, amely Isten odaadó követőit jellemezte régen, fel kellene szítania bennünk az elhatározást, és készítenie kellene minket, hogy kövessük példájukat. Az igazi vallás céljainknak komolyságot és határozottságot ad, amely jellemünket az isteni mintára formálja, és alkalmassá tesz arra, hogy mindent szükségtelennek tartsunk Krisztus felséges ismeretéhez mérten. Ez a céltudatoság hallatlan erő forrásának

bizonyul.” – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 222. 223.

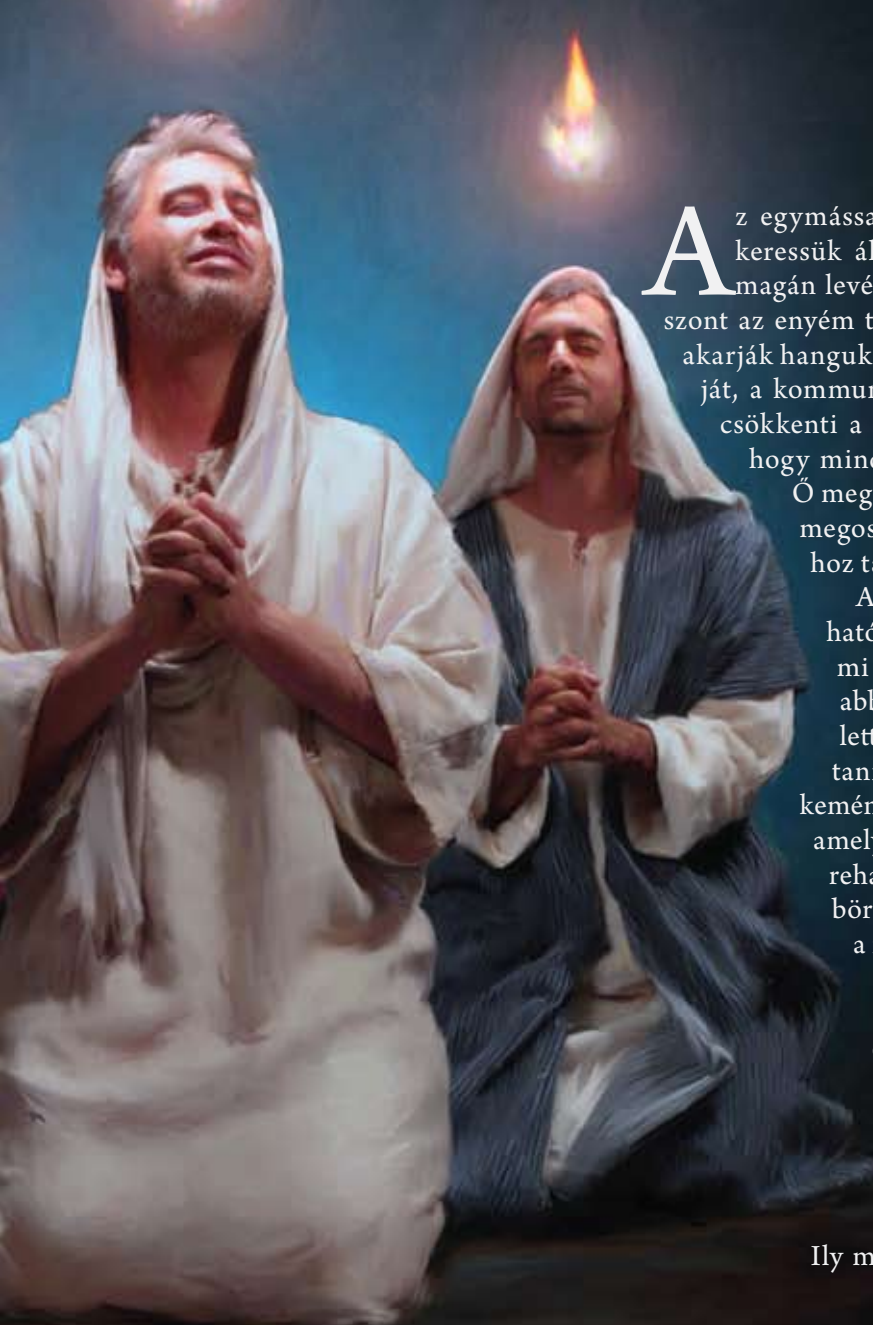
„Soha nem kell túlszárnyaljuk a munka egyszerűségét. Hatalom van annak egyszerűségében. A kiegyensúlyozott élet, izzó lelkesedés, szelíd és csendes lélek, összekeverve a szenvedőkért túlaradó szeretettel, jelenti a bibliai hitvallást. Nem tehetjük meg, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk.” – *Bible Training School, March 1, 1909.*

Az Úr Jézus Krisztus legyen kegyelmes hozzánk és adjon lehetőséget, hogy megkeressük azokat, és megbocsájtsunk azoknak, kiknek segítségünkre van szükségük. Az Ő segítsége által készek legyünk életünket is feláldozni miatta. Filippi 1:29 „Mert néktek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higgyetek Ő benne, hanem hogy szenvedjétek is Ő érette.” Hogy majd ha a trombita megszólal, akkor egyikünk se mulassza el meghallani a végső hívást. Ámen.

Friss hírek:

Naponta 1000 e

Írta: D. Sureshkumar

Az egymással való kapcsolattartásnak újabb és újabb módját keressük állandóan. És ezek egyre személytelenebbek. Egy magán levél az internetes postafiókunkban egyre ritkább, viszont az enyém tele van ilyenekkel. Emberek vagyunk, akik hallatni akarják hangukat! Mégis, mivel mindenki hallattatni akarja hangját, a kommunikáció egyre nehezebb. Isten azonban soha nem csökkenti a népével való kapcsolatát és elvárja gyermekeitől, hogy mindennapi és lelki életük összeköttetésben álljon az Ő megmentő kegyelmének Jó Hírével. Azt szeretné, hogy megosszuk az emberekkel a jó hírt és így azok az ő nyájához tartozhassanak.

Az első keresztény gyülekezetben egyértelműen látható volt a kapcsolatban lévő erő, amely az evangéliumi üzenet hirdetésének velejárója volt. Erő származott abból a szeretetből és jóságból, amely a hívők szívébe lett elültetve, és akik az apostolok által prédikált és tanított tantételeket igazán elfogadták. Nem volt oly kemény megpróbáltatás, sem nagy akadály vagy áldozat, amely el tudta volna riasztani a hívőket az erőteljes előrehaladástól, a kereszt lobogójával kezükben. Üldözés, börtön, vagyon elvesztése és semmilyen csapás, de még a mártírhalál sem tudta elfojtani a szívükben égő szeretetet Krisztus iránt. Ez a szeretet biztosította őket a reménységről Isten akaratának teljesítésében, az emberek megmentésében a sötétség hatalmától.

Az első szeretet az ami valakit vagy valamit, mindenki mástól és mindentől fontosabbnak tart. Ez a lelkesedés nyilvánul meg, amikor még életünket is fölládoznánk érte. Ez az az alap, amelyre minden egyéb fölépül.

Ily módon az első keresztények hűségesek hívőinek szívé-

ben fellángolt szeretetet nem lehetett kioltani ellenállással, üldözéssel vagy vagyon elkobzással. Tudták, hogy ha elhagyják első szeretetüket, akkor elvesztik hatékonyságukat abban, hogy a világ számára bizonyágot tegyenek Krisztusról és elvesztik használhatóságukat az Úr számára.

Jelenések könyvének első két fejezete nagyon Krisztus-központú, mivel ezek Jézus szavai.

Kaptál már valaha levelet Jézus-

mber

tól? Amikor leveled érkezik a postaládádba, bizonyára rögtön kinyitod és elolvasod. A Szentírás ezen szakaszában Jézus az Ázsiában lévő gyülekezeteknek ír.

Az efézusi gyülekezet

Az első gyülekezet, amelyet az Efézusban lévő hívők képviselnek, kezdetben nagy szeretettel bírt és állhatatosak voltak a hitben (Jelenések 2:2.3). Szenvedtek Krisztus nevéért és lelkileg fáradhatatlanok voltak. A hamis próféták és tanítók támadásaitól is szenvedtek, akik próbáltak beszívárogni a hívők közé.

Jézus az ő szavaiban elismerően szólt a sok-sok szembetűnő jó tulajdonságukról (Jelenések 2:1-3). A gyülekezet engedelmes, tetterős és fáradhatatlan volt, támogatta a megcáfolhatatlan tanításokat, mégis valami hiányzott. Talán túl messzire mentek az eretnesség megszüntetésében; de bárhogya is történt, egy lelki gond támadt a gyülekezetben, amely az első szeretet elhagyásával volt jellemezve (Jelenések 2:4). Jóllehet fontos dolog a tanítások tisztasága hitünk és lelki szilárdságunk számára, mégsem vezethetnek a körülmények egy szeretet nélküli élethez vagy formai vallásossághoz. Bármilyen jó képességek ellenére is a szeretet nélkül üres és száraz a lélek.

Az Úr arra bátorítja ezeket a hí-

Bármilyen jó képességek ellenére is a szeretet nélkül üres és száraz a lélek

vőket, hogy bánják meg bűneiket és hogy „emlékezzél meg azért honnét estél ki” (Jelenések 2:5). Vannak ugyan jó cselekedeteik, de már nincs meg bennük ugyanaz a szeretet egymás iránt és Jézus iránt, ami először volt. Ne feledd milyen magasról estél le! Tarts bünbánatot és cselekedj úgy mint először.

Jézus három lépésben visszaállítja első szeretetedet

Emlékezz vissza korábbi állapotodra (állj meg és gondold vissza arra, hogy milyen volt szereteted régen; ismerd fel mostani állapotod és hasonlítsd össze a korábbival).

Tarts bünbánatot (változtasd meg utadat és rossz dolgokat ne tégy).

Cselekedj úgy, mint ahogyan először tetted (hajts végre jó dolgokat; a megbánás nem csak a rossz dolgok elhagyásából áll, hanem a jó gyakorlásából is).

A megbánás nem csak a gonosz dolgok felhagyására vezet el, hanem arra is, hogy tanuljuk a jó dolgokat véghezvitelét (Ésaiás 1:16.17). A megbánás gyümölcseinek (Máté 3:8) láthatóvá kell válniuk. „A bünbánat a bűn feletti bánkódást és az attól való elfordulást jelenti... [A bűnös] látja Isten szeretetét, a megszentelt élet szépségét, a lelki tisztaság örömet; vágyódik a megtisztulás után és szeretné a mennyel való összeköttetést helyreállítani.” – *Jézushoz Vezető Út*, 18. 19.

Mi is volt az „első szeretet”, amit az efézusi gyülekezet elhagyott? Hogy megválaszolhassuk ezt a kérdést, vissza kell mennünk az Apostolok Cselekedetei 19 részéhez és el kell gondolkozni azon az időszakon, amikor először Efézus városához ért Jézus Krisztus evangéliuma.

A Jó Hír és meghallgatásának eredménye

Ezen részt olvasva rendkívüli csodákat találunk, amiket Isten Pál apostolon keresztül hajtott végre. A Biblia azt mondja, hogy amiként Pál tanítá-

sai során terjedt az Isten csodálatos dolgairól szóló jó hír és Jézus evangéliuma, „félelem szálla mindnyájokra [az Efézusban lakó zsidókra és görögökre egyaránt], és magasztaltatik vala az Úr Jézusnak neve. És sokan a hívők közül eljönnek vala, megvallván és megjelentvén cselekedeteiket. Sokan pedig azok közül, kik ördögi mesterségeket gyakoroltak, könyveiket összehordva, mindeneknek láttára megégetik vala. És összeszámlálák azoknak árát, és találák ötvenezer ezüstpénznek. Ekképen az Úrnak ígéje erősen nevededik és hatalmat vesz vala.” (Apostolok Cselekedetei 19:17-20.)

Az efézusiak az Ő megmentő kegyelméért szerették Jézust. Iránta való szeretetük növekedett és lehetővé tette számukra, hogy szabadon elhagyják eddigi útjaikat. Nincs több bűbájosság! Nincs több okkult tudomány! Nincs több varázslás! Ettől kezdve teljes szeretetüket és bizodalmutat Jézusba vetették és csakis Belé. Iránta való igaz szeretetükben félretettek minden mást és kizárólag Benne bíztak és Néki rendelték alá magukat. Életüket átadták Jézusnak és Őt szolgálták, mint szeretetük legfőbb célját. Így értek el győzelmet.

A győzelemnek ezen titka tette képessé őket arra, hogy meglepően hatásosak legyenek, mint Krisztusnak tanúbizonyosságai: „Mert mindaz, ami az Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk. Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?!” (1János 5:4.5) „Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek.” (János 1:12)

Bizonyágtevésre feljogosítva

Krisztus elmagyarázta tanítványainak a haláláról és feltámadásáról szóló bibliai részeket és közben megbízta őket, hogy hirdessék a bűnök megbocsátását minden nemzet számára. Majd így szólt: „Ti vagytok

A tanítványok nem maguknak kérték az áldást. Felelősség terhe nehezedett rájuk.

pedig ezeknek bizonyágai. És ímé én elküldöm ti reátok az én Atyámnak ígérété; ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában, mígnem felruháztatok mennyei erővel.” (Lukács 24:48.49) János leírása hasonlóképpen tartalmazza Krisztus parancsolatát. „Amiként engem küldött vala az Atya, én is akképen küldelek titeket.” – és rájuk fújva hozzátette – „Vegyetek Szent Lelket!” (János 20:21.22)

Két elválaszthatatlan dolog

Kapcsolat van a megbízás (hogy legyenek minden nemzet számára tanúbizonyágok) és (hogy a hívők el tudják végezni a megbízatást) a Szentlélek keresztségének ígérete között. Ez biztosít bennünket arról, hogy az Ő gyermekei vagyunk. A tanúbizonyág tevés szándékának van egy belső és egy külső megnyilvánulása.

A bizonyágtételben így olvashatjuk: „Egyetlen cél foglalkoztatta őket; egyetlen vágy minden más háttérbe szorított; egyetlen igyekezetük az volt, hogy Krisztus jellemét nyilatkoztassák ki és országa építésén dolgozzanak.” – *Apostolok Története*, 33.

Minden nemzet számára bizonyágot tenni mind a két dolgot jelenti, a Krisztus jellemének az Ő országáról valómeggyőződés kinyilvánítását. Ezen két feladat végrehajtása miatt árasztotta ki Jézus a Szentlelket a földi gyülekezetre, és ezért van szükségünk a Szentlélek megújított keresztségére ma.

Szavak nélküli istentisztelet

Nem csak az igazság hirdetésével és az irodalom osztogatásával kell bizonyágot tennünk Istenről. Ne feledjük, hogy egy krisztusi életmód a legerőteljesebb érv, ami elősegítheti a keresztségét, míg az olcsó, keresztényietlen jellem sokkal többet árt a világnak, mint a világias jellem. Nem minden könyv szolgálja a szent élet célját. Az emberek hisznek, de nem annak amit a lelkész prédikál, hanem amit a gyülekezet kiél. Nagyon

gyakran ellentétben van a szószékről hallható istentisztelet avval a szolgálattal, amit az igazság támogatóinak vallók mutatnak az ő életükkel.

„Amikor Isten Lelke átveszi az uralmat a szív felett, átalakítja az életet. Az ember elveti a bűnös gondolatokat, lemond a gonosz cselekedetekről; szeretet, alázatosság és béke lép a harag, irigység és összeférhetlenség helyébe. A bánatból öröm lesz, az arcon égi fény tükröződik. Senki sem láthatja a kezét, amely leemeli a terhet, nem láthatja a mennyei udvarokból alászálló fényt. Az áldás akkor jön, amikor a lélek hittel aláveti magát Istennek. Ekkor az emberi szem számára nem látható hatalom új lényt hoz létre Isten képmására.” – *Jézus Élete*, 135.

„A Szentlélek hatalmas ereje az ember jellemének teljes átalakulását idézi elő, Jézus Krisztusban új teremtménnyé alakítja őt. Mikor az ember megtelt a Szentlélekkel, minél súlyosabban próbára és vizsgára kerül, annál világosabban bizonyítja, hogy ő a Krisztus képviselője. A lélekben élő béke látható az arcán. Szavai, tettei Krisztus szeretetét fejezik ki. Nem törekszik magas rangra. Lemondott önzéséről. Jézus neve áll mindenben, amit mond, amit tesz.” – *A Te Igéd Igazság*, 199.

Egy nemes élet a leghatékonyabb a keresztség érdekében. A bennünk lévő Szentlélek alakít át minket Krisztus képmására. A gyülekezetben lakozó Szentlélek fogja a világot Istenhez vinni. A krisztusi jellem vezet krisztusi misszióhoz, ahhoz hogy a világ készüljön az Ő visszajövetelére. Így láthatunk majd naponkénti növekedést.

Friss hírek az apostolok idejében

„A Lélekben való részesedés a Krisztus életében való részesedés jelenti. A Szentlélek átítatja elfogadóját Krisztus tulajdonságaival.” – *Jézus Élete*, 709.

Péter első prédikációja pünkösd

napján 3000 embert juttatott meggyőződésre (Apostolok Cselekedetei 2:41). A második prédikáció 5000 embert vitt Krisztushoz (Apostolok Cselekedetei 4:4)! „Az Úr pedig minden napon szaporítja vala a gyülekezetet az idvezülőkkel.” (Apostolok Cselekedetei 2:47) Jelek és csodák kísérték a hívőket és „úgy férfiaknak, mint asszonyoknak sokasága” csatlakozott folyamatosan hozzájuk (Apostolok Cselekedetei 5:14), sőt még a papok is – akik talán korábbi ellenségeik voltak – „sokan követék a hitet” (Apostolok Cselekedetei 6:7).

„Isten ma is fölülről jövő hatalommal ruház föl férfiakat és nőket, mint akik pünkösd napján hallották a megváltás ígét. Isten Szentlelke és kegyelme ma is rendelkezésükre áll azoknak, akik rászorulnak, és akik szaván fogják őt.

Figyeljük meg, hogy Isten csak azután töltötte ki Szentlelkét, miután a tanítványok eljutottak a tökéletes egységre; mikor nem törekedtek többé a legmagasabb posztra. Egyesítettek akarataikat. Félretettek minden nézeteltérést. A Szentlélek kitöltése után ugyanezt a bizonyágtételt halljuk róluk. Jegyezzük meg ezeket a szavakat: 'A hívők sokaságának pedig szíve-lelke egy vala.' (Apostolok Cselekedetei 4:32) Annak Lelke élte a hívők egész gyülekezetét, aki meghalt, hogy a bűnösök élhessenek.

A tanítványok nem maguknak kérték az áldást. Felelősség terhe nehezedett rájuk. El kellett juttatniuk az örömhírt a világ végső határáig, ehhez igényelték a Jézus által ígért erő adományát. A Szentlélek kitöltése akkor következett be, s egyetlen nap alatt ezrek tértek meg.” – *Bizonyágtételek*, 8. kötet, 10.

Az első gyülekezet ilyen lelkülettel és indulattal hirdette az evangéliumot „minden teremtménynek az ég alatt” (Kolossé 1:23). Micsoda erőteljes bizonyágtéves! Krisztus Szentlelke életre keltette az egész közösséget, mert megtalálták az értékes igazgyöngyöt. Hasonló törekvések ma is hasonló eredményre fognak vezetni.

Friss hírek napjainkban

Ugyanezek a jelenetek meg fog-

nak ismétlődni nagyobb erővel. Amin átmentek az első keresztyének pünkösdkor az a korai eső volt, de a késői eső bőségesebb lesz. A Szentlélek az igényünkre vár és arra, hogy mit teszünk.

„A keresztyének tegyenek félre minden széthúzást, és adják át magukat Istennek, hogy menthessék az elveszettet. Kérjék hittel a megígért áldást, és az meg is érkezik. Az apostolok napjaiban a Szentlélek kitöltetése a korai eső volt, és dicső eredményt ért el. A késői eső most bőségesebb lesz. Milyen ígéret szól az utolsó idők embereinek? 'Térjete vissza az erősséghez, reménységnek foglyai! Ma is azt hirdetem néktek: kétszeresen megfizetek néked!' 'Kérjete esőt az Úrtól a késői eső idején! Az Úr villámlást szerez, és záporosót ad nékik, és kinek-kinek füvet a mezőn.' (Zakariás 9:12; 10:1)

Krisztuskijelentette, hogy a Szentlélek áldásos isteni hatása követőivel marad mindvégig. Ígéretét azonban nem értékelik úgy, ahogy kellene, ezért teljesebbé se látható olyan mértékben, mint ahogy történhetne. Keveset gondolunk a Szentlélek ígéretére, aminek várható eredménye lelki szárazság, lelki sötétség, lelki hanyatlás és lelki halál. Jelentéktelen kicsinységek kötik le figyelmünket, s noha Krisztus végtelen bőségben kínálja, hiányzik belőlünk a gyülekezet növekedéséhez és jólétéhez szükséges isteni erő, mely minden más áldást magával hozna.” – *Bizonyágtételek*, 8. kötet, 10.

„Ne mond azt, hogy majd akkor fogod magasztalni az Urat ha a Szentlélek kitöltetett ránk. Honnan fogod felismerni azt, ha nem jársz a világosságba mindennap? Felelősséged mentén kell haladnod, előre, lépésenként, az Úr tanácsának megfelelően, és akkor meglátod, hogy világosságod, békéd és boldogságod lesz, valamint ének fog felhangozni szívedben az Úr iránt. Így fog majd összekeveredni Isten népének dicséretei a mennyei seregekével, és hálaadó énekeik Isten angyaláival.” – *The Review and Herald*, October 11, 1892.

„A szeretet nem csupán érzés, a körülményektől függő átmeneti érzélem, hanem élő alapelv, állandó hata-

Isten gyermekei őszintén és tettetés nélkül szeretik egymást 'nem kételkedő és nem képmutató' módon.

lom. A szívet a tiszta szeretet forrásai táplálják, melyek Krisztus szívéből, a soha ki nem apadó kútforrásból erednek.

Ó, hogy feléledne a szív, mennyire megneimesednének indítékai és elmélyülnének érzései az ilyen közösség által! A Szentlélek nevelése és fegyelmezése által Isten gyermekei igazán, őszintén és tettetés nélkül szeretik egymást 'nem kételkedő és nem képmutató' (Jakab 3:17) módon. Ez azért lehetséges, mert szívüket Jézus szeretete tölti be. Egymás iránti érzelmeink Istennel való közös kapcsolatunkból származnak. Egy család tagjai vagyunk, úgy szeretjük egymást, ahogy Ő szeretett minket.” – *Sons and Daughters of God*, p. 101.

„Isten népe előtt egy hatalmas munka áll, melynek egyre inkább ki kell emelkednie. Missziós erőfeszítésünknek sokkal szélesebb körűvé kell válnia. Az eddigi munkánál jóval határozottabb tevékenységet kell kifejtenünk Urunk Jézus Krisztus második eljövetele előtt. Isten népe ne hagyja abba a munkát, míg az körül nem öleli a világot.” – *Bizonyágtételek*, 6. kötet, 23. 24.

A Szentlélek ereje az utolsó napokban fölülmúlja majd az első keresztyének által megtapasztaltakat. – *Lásd: Krisztus Példázatai*, 77; *A Nagy Küzdelem*, 544. 545.

Jóel 2 prófécijája „részben már teljesebbé a Lélek pünkösdnapi kiáradásakor, de a teljes megvalósulás, az isteni kegyelem kiteljesedése, az evangéliumhirdetés végső eseményeit fogja kísérni.” – *The Faith I Live By*, p. 292.

Ezen tapasztalat nélkül a gyülekezet nem lesz felkészülve a világ figyelmeztetésére és Krisztus vissza-

térésére. Isten lehelete nélkül mi csak a körülmények megdermedt gyermekei vagyunk.

Befejezés

„Az Úr készségesebben adja Szentlelkét azoknak, akik Neki szolgálnak, mint ahogy a szülők adják gyermekeiknek ajándékaikat. Krisztus minden munkása naponta könyörögjön Istenhez a Lélek keresztségéért. ...gyűljenek össze csoportokba és kérjenek segítséget.” – *Apostolok Története*, 35.

„Sokan szeretnének másokon segíteni, de úgy érzik, hogy nincs hozzá sem tudásuk, sem lelki erejük. Mondják elkeréseiket a kegyelem trónjánál! Könyörögjenek Szentlélekért! Isten állja minden ígéretét. Bibliáddal a kezdedben mondd: ígéretedre hivatkozom: 'Kérjete és megadatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitattik néktek.' (Máté 7:7)

Amikor buzgósággal és mélységgel áhítással Krisztus nevében imádkozunk, ez az áhítat, amelyet Isten ébresztett, biztosítja a választ imánkra – 'véghetetlen bőséggel... feljebb, hogyanem mint kérjük vagy elgondoljuk' (Efézus 3:20).” – *Krisztus Példázatai*, 97.

VISSZATÉRÉS AZ ELSŐ SZERETETHEZ

Ezen Imahét olvasmányában sokat foglalkozunk a tiszta, buzgó szeretettel, ami Isten gyülekezetét jellemzi – ha gyakoroljuk ezt a szeretetet, akkor csodálatos eredményei lesznek.

Hogy összegezzük az eddig olvasottakat, újra nézzük meg az első keresztények tapasztalatát. Mit is mondott nekik Jézus? Jelenések 2:2.3.-ban megdicséri őket a jó jellem tulajdonságaikért és eltökéltségükért az igazság színvonalának megtartásában. Ennek ellenére, mégis így folytatta: „De az a mondatom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.” (Jelenések 2:4) Ezután azt kérte tőlük, hogy tartsanak bűnbánatot, és térjenek vissza az első cselekedeteikhez, amelyek lefoglalták gondolataikat és energiájukat. Ha megtagadják ezt, akkor kimozdítja helyéből gyertyatartóikat (azon kötelezettségüket, hogy a lelki világosság kútfejei legyenek a világ számára), és vétkeik miatt másokra bízva ezen kiváltságot. Világossá tette azt is, hogy nem a nyílt bűnben élőkhez szól, hanem azokat kéri, akik szilárdak voltak az igazságban, akik értékelték a helyes tanokat, és kitartóan ellenálltak a gonosznak. Dicsérte őket, mivel gyű-

lötték a nikolaiták cselekedeteit (akik Isten törvényét megszegték). Végül a győzedelmeseknek szóló örökérvényű áldások ígéréssel zárta szavait. (Jelenések 2:5-7)

Mi történt Krisztus tiszta testével?

„Ridegség lopódzott a gyülekezetbe. **Jelentéktelen nézeteltérések** keletkeztek és így a hívők figyelmé elterelődött Krisztusról, hitük szerzőjéről és bevégzőjéről. Egymásiránti szeretetük fogyni kezdett. Tömegek maradtak figyelmeztetés nélkül, akiket meggyőzhettek és megtéríthettek volna, ha hűségesen kiélik az igazságot.” – *The Review and Herald, May 26, 1903.*

Miért?

„Az első keresztények fokozatosan hibakeresőkkel váltak. A hibáknál időzve gyanúsítgatni, kételkedni bátorodtak, és vádaskodásnak adtak helyet. Elvesztették szemek előtt a Megváltót és nagy szeretetét, amelyet a bűnösök iránt tanúsított. Szigorúban ragaszkodtak a szertartások külsőségeihez, szörszálhasogatóbbak lettek a hit elméleti tanításaiban, és sokkal **keményebben bíráltak má-**

Írta: B. Monteiro

sokat. Azon **buzgóságukban, hogy másokat elítéljenek**, megfélemeztek saját hibáikról. Elfelejtették a felebaráti szeretet tanítását, amire a Megváltó tanította őket, és ami a legszomorúbb, észre sem vették veszteségüket. Elkerülte figyelmüket, hogy a boldogság és öröm eltűnt életükből, és mivel Isten szeretetét kizárták szívükből, nemcsak a sötétségben járnak majd.” – *The Review and Herald, February 25, 1904.*

Milyen okai és tünetei voltak a betegségnek?

Megfigyelted-e, hogy mi okozta első szeretetük elvesztését? Hiányzott a misszionáriusi buzgóság. Miért? Mi szívta el a hívők legnagyobb energiáját? Minthogy Krisztusra tekintettek volna és az üzenetet a sötétségben lévők számára hirdették volna, inkább egymás kicsinyes bíráltságával foglalkoztak.

Napjainkban is egy csapda ez – de honnan fogjuk tudni ha beleestünk? Olvassuk az Úr szolgájától a következőt:

„Isten parancsolta, hogy így szóljak az emberekhez: **'Első szereteted elhagytad, sok területet műveletlenül hagytál**, és mégis úgy tűnik, hogy azt gondold, hogy megpihenhetsz.'” – *The General Conference Bulletin, April 7, 1903.*

Ébredjünk fel végre és nézzünk szembe a valósággal. Gondolkozzunk el: Ha maradtak még megmunkálatlan területek, ha vannak még országok figyelmeztetés nélkül, ha vannak még mindig sötétségben lévő államok, tartományok, megyék, városok, falvak és közelünkben élők, akkor legyen ez egy figyelmeztető zászló elménkben. Nem szabad megnyugodnunk ilyen körülmények között! Mit végeztünk el eddig? Mi térített el bennünket ily nagyon az előttünk álló feladattól? Az élet gondjai okozták ezt? Azért történt ez így, mert csupán a mai társadalomban dúló állandó küzdelemben való fennmaradáson igyekeztünk? Vagy talán mélyen, legbelül öröl minket mindennap a keserűség, amit bizonyos ügyekben mások váltottak ki bennünk – a csalódást okozó hívőket is beleértve? Jézus egy összefüggésre hívja fel figyelmünket: lehetséges, hogy nem valljuk be önmagunknak, de az első

„Alázatosan egymást különbeknek tartván ti magatoknál”

szeretetet mégis elhagytuk, mivel az emberi hiányosságokra néztünk, nem pedig Krisztus tisztaságára.

„Nem a világ ellenállása veszélyeztet bennünket a legjobban, hanem a magukat keresztényeknek vallók szívében lévő gonoszság szeretete okozza a legfájdalmasabb csapást és késlelteti Isten ügyének fejlődését. Nincs biztosabb módja az önmagunk gyengítésének lelki dolgokban, mint az hogy ha irigyek vagyunk, és egymást gyanúsítgatjuk, ha telve vagyunk akadékoskodással és gonoszság feltételezésével. [Idézve Jakab 3:15-18.]” – *The Review and Herald, February 25, 1904.*

Hogyan segíthetünk ezen problémán?

Bizonyos lépéseket meg kell tennünk azért, hogy visszatérhessünk a régi ösvényre. Visszatérve azon az úton ahol elhaladtunk megláthatjuk, hogy az első szeretetet úgy kaphatjuk vissza, ha:

1. Az emberek helyett Krisztusra nézünk.
2. Nagymértékben méltányoljuk Istennek irántunk, bűnösökért való megbocsájtó szeretetét.
3. Elfogadva ezen szeretetet megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek.
4. Ezen szeretetet másokra is tovább sugározzuk.

Tehát ezen bőséges szeretetet sugározunk kell másokra, még akkor is ha látszólag reménytelennek ítéljük meg őket – vagyis, ha a tények mást mutatnak és kétségeink vannak felőlük. Úgy kellene bánjunk az emberekkel, mint ártatlanokkal, mindaddig míg nyilvános bűnük ténylegesen be nem bizonyosodik beismerésük által. Azt jelenti ez, hogy nem feltételezünk rosszat mások indítékairól, nem vesztegetünk időt kicsinyes kritizálásra. Képzeljük magunk elé Jákóbnak fiait, akik egykor testvérüket Józsefet szolgának eladták, majd később a jelenvaló igazság megtért pátriárkáivá emelkedtek. Azt jelenti ez, hogy nem emberek cselekedeteiben bízunk, hanem **Krisztus**

cselekedetében, és hogy ezek által átadják magukat Neki és mi pedig imádkozunk értük. Nekünk csupán annyit kell tennünk, hogy Jézus kép-mását tükrözzük vissza, és hogy szeretettel emeljük fel egymást imában és az igazság megtartása által, együtt munkálkodva a lélekmentésben.

Gondoljunk a csodálatos jelenetre:

„Pünkösd napján Krisztus bizonyosságtétele hirdette az igazságot, elbeszélve az embereknek a Krisztus általi megváltás csodálatos hírét...

Minden hívő meglátta testvérében a krisztusi jóakaratot és szeretetet...

Krisztus Lelke életet lehel az egész gyülekezetbe, mert megtalálták az értékes igazgyöngyöt.” – *The Signs of the Times, December 1, 1898.*

Ha minden keresztény „a krisztusi jóakaratot és szeretetet” látta volna testvérében, akkor az azt jelentené, hogy ők mindannyian teljesen tökéletesek voltak jellemben? A történelem ezen időszakában még nem – ekkor még nem bírtak a déli napnak világosságával. (Példabeszéd 4:18) Az nemzedékünkre ragyog ma. Akkor mi által volt nekik oly kedves és egymást segítő befolyásuk?

Van egy régi mondás: „Akit szeretünk az mindig szép.” Teljesen mindegy mit látunk valójában, mi azt fogjuk látni amit kimondottan látni akarunk. Tehát ha nem kritizálunk élesen, akkor valóban olyanok leszünk mint aki „mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, mindent eltűr” (1Korinthus 13:7). „A gyűlölség szerez versengést; minden vétket pedig elfedez a szeretet” (Példabeszéd 10:12). (Filippi 2:3).

Valóban állhatatos-e a szeretetem?

Ezen Imaheti felolvasásunk alatt sokat olvashattunk Krisztus és az egymás iránti szeretet használatának szükségességéről, mind a gyülekezetben, mind a világban. Lehetséges, hogy úgy gondoljuk őszintén vágyunk az Úr követésére ezen dolgokban, és

Holnap talán már nem lesz hallható a Szentlélek szívedhez szóló kérlelő szava. Ma van a megbékélés napja.

talán szerintünk megfelelően is járunk el a célok elérésében. Viszont ne feledkezzünk meg arról, hogy „csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt?” (Jeremiás 17:9) Csalárdabb? Kinek a szíve? Biztos, hogy valaki másé? Nem. Ez mindenegybes emberi szívre igaz. Az enyévre és a tiédre is. Igazi, személyes, lélek mélyébe hatoló kutatás szükséges, ha meg kell keresni, hogy valódi vagy sem a bennünk uralkodó krisztusi szeretet.

Néhány megfontolandó, komoly igazság.

Álljunk meg egy pillanatra és gondolkodjunk el: volt-e amikor örvendtünk egy kedvenc barátunk vagy egy új érdeklődő lelki fejlődésének? Mégis, talán jóformán semmibe se vesszük aki otthonunk közelében lakik – lehet, hogy éppen egy hívő felebarátunkat. Nem helyénvaló eljárás ez. Az ilyen-fajta elfogultság helyett a valódi „első szeretet” széles és bőséges – az nem tanúsít részrehajlást; azt nem ingatja meg a régi nézeteltérések, csalódások, előítélet vagy versengés. Eléggé körültekintőek vagyunk-e abban, hogy következetesek legyünk mások megítélésében?

„Ne vágd le senki kezét! Olvastam egyszer egy fuldoklóról, aki minden erejét megfeszítette, hogy feljusson egy csónakba, ami egészen közel volt hozzá. Azonban a csónak tele volt, és amikor megragadta annak oldalát az egyik benne lévő levágtá a fuldokló kezét. Akkor a másik kezével kapaszkodott meg, de azt is levágták. Ekkor fogaival kapaszkodott meg, és a benne ülők megkegyelmezve neki behúzták a csónakba. Viszont mennyivel jobb lett volna, ha még kezei levágása előtt beemelik!

Testvéreim, senkit se vágjunk darabokra, mielőtt segítünk rajta. Isten azt akarja, hogy könnyőre szívünk legyen. Azt akarja, hogy józan gondolkodásúak, józan ítélőképességűek legyünk, és hogy a Szentlélek megszenteljen bennünket. Ő mindig velünk van. Mi nem vagyunk több csak

az Ő kicsiny gyermekei, ezért mindig tanulmányoznunk kell Róla. Ne hagyd el első szeretetedet. Lehet hogy sok ismereted van és értelmes vagy, de ha hiányzik Isten szeretete, akkor nem vagy felkészülve, hogy a mennybe belépj.” – *The General Conference Bulletin, April 7, 1903.*

Biztos vagyok benne, hogy te, vagy én, soha nem leszünk olyanok, mint a csónakban lévő emberek. Így van? Szó szerint talán nem. Viszont miközben úgy gondolva, hogy segítünk az embereknek a jellem tökéletesítésében, néztünk-e már rájuk oly kritikus szemekkel, hogy a szégyenkezés és reménytelenség miatt megalázva érezték magukat? Ez-e Isten eljárás módja, amely által helyreállítja az Ő képmását? Ez nem az.

Időnként úgy tűnhet, hogy egy nem tökéletes személy, soha semmit sem tud jól csinálni. Bármikor, bármit csinál, mindig rosszul végzi azt és rossz a végeredménye. Volt-e mikor ilyen magatartást tanúsítottál valakivel szemben? Talán meglepődsz – de ne bízz saját válaszodban – fordulj Istenhez magányos imában és kérdezd Őt! Mit teszel majd, ha ezt követően a Szentlélek arra indít, hogy ilyen vagy másokkal? Nem az volna-e a helyénvaló, hogy imádkozzál érte és vele, aki tökéletlen és nem szeretted. Nem az volna-e a helyénvaló, hogy bocsánatot kérj tőle rosszindulatú viselkedésed miatt? Nem könnyű leplezni, ha valakit lenézünk, megvetünk. Általában ez eléggé meglátszik rajtunk, s így az érintett személy valószínűleg nagyon elővigyázatos avval, hogy te mit is gondolsz és minden bizonnyal meg is bántod vele – talán sokkal jobban mit gondolnád. Az is helyénvaló lenne, hogy bocsánatot kérj azoktól, akiknek gondolkodásmódját valószínűleg megmérgezted avval ahogyan a megbántott személlyel szemben viselkedtél.

Elejtünk-e néha itt vagy ott egy-egy meggondolatlan szót, amivel foltot ejtünk valamely hittestvérünk jó hírére – különösen akkor, amikor tudjuk, hogy rokonszenveznek velünk akik hallják, és azonnal rácsapnak arra amit mond-

tunk és szívesen egyetértenek velünk? A kutyák farkja is így bánik egy gyenge vagy beteg állattal, de még saját csapatuk tagjával is. A kutyák néha farkába gyűlve hirtelen ellenségessé válnak egymással szemben, minden ok nélkül. Viszont a keresztényekhez nem illik az ilyen magatartás! Egyedül Isten a megmondhatója, hogy hány lélek vonzódott az igazsághoz annak szépsége miatt, de **eltávolodott** a szervezett gyülekezettől annak durva magatartása miatt – az arrogancia futótűzként terjed amikor könnyedén csatlakozunk valakinek a csipkelődéséhez, minthogy inkább megvédenénk őt a nyers, igazságtalan vagy eltúlzott kritizálásoktól.

Ne késlekedj helyrehozni a dolgot! Ha ilyen van köztetek, akkor ne mulaszt el ezen Imahét alkalmát, hogy megold a problémát – ha alkalmas, akkor talán még most tedd meg, mielőtt ezen összejövetelről hazamennél! Holnap talán már nem lesz hallható a Szentlélek szívedhez szóló kérlelő szava. Ma van a megbékélés napja.

És ha engem bánt meg valaki?

„Megalázkodó bünbánatunkkal a kereszt lábához kell mennünk, amely a legalkalmasabb hely ehhez. A Golgota hegyére felfelé haladva, és a keresztben a Megváltó gyötrelmét látva, Isten Fiát, az igazságost az igazságtalanokért haldokolva látva, megtanulhatjuk a szív szelídségének és alázatosságának leckéjét. A tréfa és jókedv, a gyalázat és gyűlölet célpontja Ő, aki angyalok seregeit kérhetné segítségül egyetlen szavával. Önmagát adta bűnért való áldozatul. Ha szidalmazták, nem fenyegetőzik; ha hamisan vádolják, meg nem nyitja száját. Gyilkosa-ért imádkozik a keresztben. Meghal értük. Mindannyiunkért megfizeti a végtelen nagy árat. Nem akar elveszíteni senkit sem akikért ily sokat fizetett. Önmagát adta zúgolódás nélkül, hogy megüssék és megkorbácsolják. Ez a türelmes áldozat nem más, mint Istennek Fia. Trónja mindig létezett és királysága soha el nem múlik...

Nézzetek, ó nézzetek fel a Kálvária keresztjére: vegyétek észre, hogy a királyi Áldozat értetek szenved, és legyetek előrelátóak míg lehetséges, kutassátok most az élet és boldogság

valódi forrását. Jöjj, te, aki panasz-kodsz és zúgolódsz az apró kényelmetlenségek és néhány próba miatt, amit el kell viselned az életben. Tekints Jézusra, hited szerzőjére és bevégzőjére. Ő elhagyta királyi trónját, magasztos helyét, félretette királyi palástját és öltözetét, és emberré lett. Szegénnyé lett értünk, hogy az ő nincstelensége által meggazdagodjunk.

Isten Fiát megvetették és lenézték miattunk. Tudsz-e beszélni próbáidról és fájdalmaidról miközben hit szemeiddel látod a keresztet és Krisztus szenvedését? Tudsz-e bosszúra gondolni szívedben ellenségeiddel szemben, míg Krisztus elhalványuló, remegő ajkairól ima hallatszik szidalmazóiért és gyilkosaiért – 'Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekesznek' (Lukács 23:34)?

Le kell győznünk a büszkeséget és önteltséget, amely helyet talált szívünkben, és bűnbánat, valamint hit által, juttassuk magunkat szoros és szent kapcsolatba Jézus Krisztussal. Ne féljünk megalázni magunkat egészen a mélységig, amit Isten Fia azért rendelt el, hogy felemeljen bennünket a bűn lealjasításából és kötelékéből, hogy az Ő jobb keze felől ülhessünk. Tagadjuk meg magunkat és küzdjünk a büszkeség ellen állandóan. Énünket Krisztusban rejtjük el, és engedjük, hogy beszélgetésünkben, jellemünkben Ő nyilvánuljon meg, mint az Egyetlen egészen szeretetteljes, és mint a legfőbb, tízezer között is. Életünk és magatartásunk fogja bizonyítani, hogy mennyire értékeljük Krisztust, és az értünk megvalósított, de általa drágán megfizetett megváltást. Ha folyamatosan Rá tekintünk, aki bűneink miatt lett felszegezve és fájdalmainkat magára vette, akkor megerősödünk mint Ő." – *The Review and Herald, August 2, 1881.*

Mit tegyek a pletykákkal?

„Ha elhangzik egy sértő szó barátunk vagy hittestvérünk jellemére, akkor soha ne erősítsük az ilyen gonosz beszédet, mert ez az ellenség munkája. Emlékeztess a szószólót, hogy Isten Igéje tiltja az ilyen beszédet. Szívünkben el kell távolítsunk mindent, ami bezennyezi a lélek templomát, hogy Krisztus lakozhasson benne. A

„Ne legyenek nézeteltérések vagy széthúzások a gyülekezetben. Menjen mindenki és dolgozzon azok megsegítésén, akiknek szüksége van arra.”

Megváltó elmondta, hogy miként kell bemutatnunk Őt a világ számára. Ha értékeljük az Ő Szentlelkét, ha szeretetét gyakoroljuk mások felé, ha **egy-más érdekeire vigyázunk**, ha kedvesek, türelmesek és elnézőek vagyunk, akkor az általunk termett gyümölcsök egyértelművé teszik a világ számára, hogy Isten gyermekei vagyunk. A gyülekezet egységessége teszi lehetővé, hogy a keresztények erős befolyást gyakorolhassanak a hitetlenekre...

Minden szívnek meg van a maga saját fájdalma és csalódása, és nekünk keresnünk kell, hogy miként tudunk könnyíteni egymás terhén, Jézus szeretetének bemutatása által. Ha szavaink a mennyről és a mennyei dolgokról szólnának, akkor a gonoszbeszéd szeretete gyorsan megszűnne...

A másokban való hiba keresés helyett inkább önmagunkkal szemben legyünk kritikusak. Kérdezze meg mindenki: Igaz-e szívem Isten előtt? Dicsóítem-e mennyei Atyámat? Ha rossz lelkületet táplálsz, akkor üzd el azt szívedből. Gyökerestől tépj ki onnan mindent, ami szennyes. **Irtsd ki a keserűség minden gyökerét**, mint-hogy sem másokat is bezennyezzen káros befolyásával. Egyetlen mérgező növény se maradjon szíved talajában. Tépd ki azt most és ültess el a szeretet hasznos palántáit. Őrizd Jézust lelked templomában." – *The Review and Herald, February 25, 1904.*

„Ne legyenek nézeteltérések vagy széthúzások a gyülekezetben. Menjen mindenki és dolgozzon azok megsegítésén, akiknek szüksége van arra. Oka van a gyülekezeteinkben lévő nagymértékű erőtlenségnek, és ezt az okot nem könnyű eltávolítani. Nem más ez, mint az önzés. Az emberek nem igazán akarnak megszabadulni ettől, viszont muszáj megtenniük ahhoz, hogy önmagukat teljesen Istennek szentelhessek. A Sziklára kell esniük és szét kell törjenek." – *Special Testimonies, Series A, No. 1, p. 11.*

Mit kell tenni ezután?

„A gyülekezet első cselekedetei azok voltak, amikor a hívők felkeresték barátaikat, rokonaikat, ismerőseiket, s szeretettől túlaradó szívvel beszéltek Jézusról, hogy mit jelent számukra Jézus és mit jelentenek ők Jézusnak...

Nincs helye a szidalmazásnak vagy ingerültségnek, vagy a tekintély önkényes alkalmazásának. Újjal ne mutogassanak, hiábavalóságot ne szóljanak, ám Jézus iránti szeretettől izzó szívvel lássanak munkához, drága lelkek érdekében, akikért az Úr meghalt." – *Bizonyágtételek a Lelkészeknek, 75. 76.*

Egy dicső jelenet

„A Szentlélek kiárasztása után a tanítványok széjjel jártak, hirdetni az élő Megváltót. Egyetlen vágyuk: a lelkek üdvé volt. Emellett megízlelhatték a szentek közösségének szépségét is. Egymás iránt tapintatosak, figyelmesek, önmegtadók és az igazságért minden áldozatra készek voltak." – *The Review and Herald, February 25, 1904.*

„Isten azt akarja, hogy mindenki térjen vissza első szeretetéhez. Azt akarja, hogy mindenkinek legyen a hit és szeretet aranyából, hogy adhasanak a kincsből mindazoknak, akik igénylik.

Így a hívők egyesülni fognak szívben és lélekben, és Isten szava erőteljesen fog hangozni a földön. Új városok, falvak és területek nyílnak meg; a gyülekezet emelkedni és ragyogni fog kiáradó világosságuktól, mert az Úr dicsősége rajtuk feltámad. Új megtértek lépnek a gyülekezetbe és a megtértek érezni fogják szívükben Krisztus kegyelmének átfomláló erejét." – *The Review and Herald, December 23, 1890.*

Hittestvéreim, miért nem ragadjuk meg ezt a hatalmas lehetőséget és tesszük meg részünket. Krisztus ígérte adta; Ő adja az erőt, csak együttműködésünket kéri, és egy nagyon alázatos egymásiránti magatartást!

Nyomtatta és terjeszti:
Hetednap Adventista Reformmozgalom
Magyarországi Területe.
2146 Mogyoród, Gödöllői út 201.
www.hnarm.hu
Tel: 30/697-2610

Nyomtatás készült: Editura Păzitorul Adevărului Str. Morii, Nr. 27.
505200, Făgăras - Jud. Brasov
Tel. 0268 213714, Fax 0268 214111,
e-mail: info@azsmr.ro,
www.azsmr.ro,
ISSN 1222-8532

Vidd a keresztet, mint a Mester

*Kezdetben lőn az Íge, majd testet öltött,
Általa kaphattuk meg az új, csodás örömet.*

*Vállalod-e testvér te is a keresztet,
Mint Jézus egykoron, vajon te is cipeled?*

*Viszed-e még a súlyt, vagy már elhagytad?
Gondold hát át saját gyarló életutad.*

*Ha már elhagytad, keresd meg a keresztet,
Mert Jézus csak így fogad el tégedet.*

*Ha ketté nyílik előtted az út, és választanod kell,
Hát vedd válladra a fát, és arra menj, amerre a Mester!*

– Szőke Pál –